

Saldırıların Sivri Ucu ve Kıstasımız

İşbirlikçi Oligarşinin darbesi ve oluşturdukları karanlık dikta rejimi ilk aşamada saldırılarının sivri ucunu Kürt ulusal demokratik ve özgürlük mücadelesine yöneltecektir.

Türkiye devrimci güçleri için bu gelişme karşısında alınacak tavır ve uygulanacak somut politika devrimci bir kıstas olacaktır. Bugüne kadar Kürt ulusal demokratik hareketinin karşısında yer alan veya kimi marjlar ile eli titreyerek sözde dayanışma içinde olan güçler bugün şapkaçı önlerine koyup karar vermek zorundadırlar.

Kürt halkı eşit haklar ve özgürlük istiyor. Türkiye egemen güçleri ise cumhuriyetin kuruluşundan bugüne dek, ideolojik ve politik nedenlerden dolayı buna karşı duruyor. Egemen güçler Türkiye Kürdistanı ve Ortadoğu Kürdistan coğrafyalarında barış ve esenliğin hüküm sürmesini istemiyor. Türkiye tekelci burjuvazisinin çıkarları buna izin vermiyor. Onlar ancak kan, barut, ateş ve onun eşliğinde yoğun bir sömürü ve sömürgecilik koşullarında yaşamlarını sürdürebiliyorlar.

Bu nedenden dolayı Türkiye'nin demokratikleşmesi, sosyalizme yönelmesi, burjuva iktidarını tüm yapıları ile yıkması Türkiye'de başta Türk ve Kürt halkları olmak üzere ezilen, sömürülen, asimile edilen tüm emekçi halkların geleceğinin güvencesidir. Gerçek özgürlük sosyalizmedir.

İşbirlikçi oligarşik devlet ve onun iktidarı aynı nedenlerden dolayı bir yandan sınıf mücadelesini ezerken, halkların eşit haklar için verdikleri özgürlük mücadelelerini de her türlü yöntemle bastırmayı amaç edinmişlerdir. Tekelci sermaye ve devletin ana damarları savaştan ve sömürüden beslenmektedir. Bu nedenle bu oyunu bozmak sınıf mücadelesinin ta kendisidir.

Önümüzdeki baskıcı süreç bu mücadelelerin keskinleşeceği dönem olacaktır. Oligarşik dikta "milli" ve "dini" duyguları politikalarına alet ederek halkları düşmanlaştıracak, içeride ve dışarıda saldırının sivri ucunu Kürt halkına yöneltecektir. Bu yöntemle haklarını arayan Türkiye'nin diğer halklarına ve en başta işçi sınıfına "ders vermeyi" hedefleyecektir.

Bu oyuna gelmemek, Kürt halkının onurlu mücadelesini sonuna kadar fiilen desteklemek, yığınları kafatasçı, milliyetçi propagandaların etkilerinden korumak, Kürt halkı ile onun öz örgütlerinin arasına kama sokma stratejilerini boşa çıkarmak, Türkiyeli komünistlerin sadece görevi değil aynı zamanda devrimci ve komünist olmanın kıstasıdır.

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 15 Ağustos 2016 Tarihli Çağrısı

Oligarşik Dikta Tehlike Saçıyor... Devrim Cephesi'ni Güçlendirelim !

15 Temmuz darbe girişimi akabinde gerçekleştirilen gerçek darbe, AKP-Saray rejiminin Ergenekoncu Kemalistler ile uzlaşması sonucu yaşama geçirilen bir darbedir. Devletin tüm bileşen güçlerinin, asker, bürokrat ve sermaye gruplarının birlikte hareketi, AKP, MHP ve CHP'yi de doğal olarak "Milli İrade" altında kamuoyunun karşısına çıkarmıştır. Dün de var olan bu gizli birliktelik bugün kamuoyuna açık hale gelmiştir. İşçi sınıfı ve emekçi halkların haklarının ve Kürt halkının ulusal çıkarları söz konusu olduğunda bu blokun içinde hiç bir zaman çatlak oluşmamıştır. Nasıl ki ABD, NATO, Alman ve İngiliz emperyalizmine biat konusunda aralarında en ufak bir görüş ayrılığı olmadığı gibi.

Uzlaşan tarafların ikisi de güç kaybetmiş merkezlerdir. Ergenekoncu Kemalistler 2007'den itibaren karizmayı çizdirmiş ve AKP-Fethullah bileşimi o zamana dek "arı kovarı" olan kozmik odalarına kadar elini sokmuştur. Böyle olması ABD, NATO ve AB emperyalistlerinin planı gereğidir. AKP ise 2011'den itibaren Fethullahçılarla çıkar ve mevzii kavgasına girerek o döneme kadar Fethullahçılar ile birlikte oluşturduğu güç merkezini zedelemiştir. Hem Ergenekoncu Kemalistler, hem de AKP-Saray çetesi yaralıdır. Bu taraflar yaralıyken Fethullahçılar da yaralıdır. 2013 yılından beri AKP ile yürüttükleri sert mücadelede iki taraf da ciddi yaralar almıştır.

15 Temmuz tarihi itibarıyla her üç güç de ağır yaralı konuma yükselmişlerdir. Ordu bölünmüştür ve "itibarı" kalmamıştır. AKP-Saray rejimi ciddi darbeler almıştır ve en önemlisi içerden büyük hasar görmüştür. Fethullahçılar ise darbe girişiminin sonunu getirememiş olmak ile ağır darbe yemişlerdir.

Ağır darbe yemiş iki taraf, AKP-Saray ve Ergenekoncu Kemalistler uzlaşarak ve üçüncü tarafa karşı ortak tavır alarak kaybettikleri güçlerini ve ağır darbeler sonucunda aldıkları yaraları sarma amacındadırlar.

Türkiye Cumhuriyeti Devleti tam tabiriyle bir köstebek yuvası haline gelmiştir. Ne ki, onları birleştiren olgu, işbirlikçi tekelci sermayenin iktidarı olmaları ve emperyalizm ile işbirlikleridir. Bu omurga temelinde tekrar eski güçlerine ulaşacaklarını planlamaktadırlar.

Asıl tehlike de burada başlıyor. "Milli İrade" olarak adlandırdıkları devlet ancak ve ancak kendisine içerde ve dışarda var olan düşmanlıkları keskinleştirerek ve yeni düşmanlar yaratarak ayakta kalabilir. Onun için işçi sınıfına, emekçi halklara, Kürt halkına ve tüm komşularına karşı, özellikle de Ortadoğu'daki sınır komşularına karşı kin ve nefreti bileyecekler, "Milli" olanı güçlendirmek için yeni yöntemler geliştireceklerdir. Halklarımızın dini hassasiyetlerini daha fazla sömürerek, halklarımız arasına nifak tohumları yerleştirme çalışmalarını hızlandıracaklardır. "Türk-İslam Sentezi" onların ideolojik ve politik hattıdır. Bu ideolojik ve politik hatla, sınıfsal farklılıkları silikleştirmek, sınıf mücadelesini etkisizleştirmeyi hedefliyorlar.

Kürt halkının ulusal demokratik mücadelesine karşı topyekün bir imha saldırısı ve Rojava Kürdistanı'na karşı işgali de içeren fiili saldırı bugün gündemlerinin en başındadır. Önümüzdeki dönem, içeride devlet terörünün daha da artacağı, dışarıda ise savaş tamtamlarının çalınacağı bir dönemin işaretlerini veriyor.

AKP-Saray-Ergenekon ittifakı, bu stratejileri karşısında sesini yükselten, barış, demokrasi, işçi sınıfının hakları ve halkların kardeşliği için sesini yükselten her örgütlü ve hatta bireysel çıkışı doğmadan boğmak için önlemlerini artıracak ve saldırganlaşacaktır. Barış, Demokrasi, Özgürlük ve Sosyalizm güçlerine karşı devlet terörü had safhaya ulaşacaktır.

İşbirlikçi Oligarşik Dikta'nın bu saldırıları ancak devrimci, demokratik ve sosyalist bir alternatifin oluşturulması, güçlendirilmesi ve yığınları sarması ile geri püskürtülebilir. Kanun Hükmünde Kararnameler, OHAL kalktıktan sonra geçersiz olacağından, AKP-

Temmuz Darbesi ve Komünistlerin Görevleri

o Mehmet KADIRGA

Partimiz aylar öncesinden Türkiye’de bir rejim krizi olduğu tespitini yapmıştı. Özellikle ATILIM’ın Mayıs ve Haziran 2016 sayılarındaki MK Açıklamalarını bir kez daha gözden geçirirsek MK’mızın bu alanda yaptığı politik tahlilleri zihnimizde tazeleme olanağımız olacaktır.

Fakat konumuz salt 7 Haziran 2015 genel seçimlerinden öncesine uzanan bu siyasi tahlillerin içinde barındırdığı isabetli öngörüler değil. Bizim bugün için üzerinde hassasiyetle durmamız gereken konu, bütün bu gelişmeler sürecinde mücadelemiz açısından çıkarmamız gereken sonuçlar olmalıdır.

Bütün siyasi yayın organları özellikle 15 Temmuz’u doğuran sürecin sebepleri ve 15 Temmuz hakkında ayrıntılı tahliller gerçekleştiriyorlar. Ne ki, bundan sonrasına, işçi sınıfının politik mücadelesine, devrimci sürece ilişkin söylenenler çok yüzeysel ve yetersiz kalıyor. 4-5 sayfalık siyasi tahlil yazıları, ağırlıklı olarak yaşananların tasvirine dayanırken, çözüm yolu ile ilgili, basma kalıp ve yuvarlak cümleler bir veya iki kısa paragrafı aşmıyor.

Bu gerçek bir açmazı işaret ediyor. “İşçi sınıfının mücadelesi yükselmüyor, sınıf güçleri dağılık ve örgütsüz, sendikal hareket felç olmuş durumda, v.b.” . Bu tespiti yaptıktan sonra nasıl bir yol öneriliyor ? “Sınıf hareketinin yükseleceği zamanlar gelecektir, fırsatlar oluşacaktır” deniyor. Ondan sonra da yüzeysel cephe çağırıları dile getiriliyor. Kimi dergilerde bu satırları okuyan, ya da sözlü olarak dinleyenlerin vay haline. Kendi açmazlarını çevrelerine de yansıtan bu tahlil sahipleri işçi sınıfının devrimci mücadelesine yarardan fazla zarar veriyorlar.

Biz bu konuya nasıl bakıyoruz ? Öncelikle, sadece doğru siyasi öngörülerini içeren tahliller yapmak kesinlikle yeterli değildir. Ancak, doğru bir mücadele hattının oluşturulması için ise ön koşuldur. “Hastalığı doğru teşhis etmeden, doğru tedavi yöntemini de uygulayamazsınız” sözü bu alanda da karşılık buluyor. Teşhis çok, tedavi yok ! Buna bir çözüm bulunması lazım geliyor.

Dolayısıyla “teşhis” konusuna fazla girmeden – ki bu konuda MK’nın açıklama ve çağrıları oldukça fazla görüş içeriyor – “tedavi” konusunda derinleşmeye çalışalım.

Üretim ve Yerleşim Birimleri

Öncelikle; sınıf mücadelesinin yükselmesi için, en başta işçi sınıfının politik örgütünün nitel bakımdan bu görevleri başarabilecek kabiliyete ulaşması gerekiyor. Devamla; nicel anlamda ve legal alanda bunun yansımalarının sağlanması gerekiyor. Sınıfın politik

örgütlenmesinin, siyasi yığın çalışması alanını oluşturan bu mecrada henüz yapılacak çok iş mevcut.

İşçi sınıfının politik örgütü bir tanedir. Biz, bu görevleri yerine getirme açısından Türkiye Komünist Partisi’nin konum alışı ve tarihsel misyonunu yaşamda pratikleştirmesinden yola çıkıyoruz. Tarihsel misyonunu yerine getirme yeteneğinin olgunlaşması için çalışıyoruz.

Birincisi; partinin üretim ve yerleşim birimlerinde örgütlenmesinin geliştirilmesi gerekiyor. Bu örgütlenme faaliyeti sendikalarda, demokratik örgütlerde, demokratik toplumsal kuruluşlarda, demokratik-sosyalist partilerde etkisini hissettirir, partimizin politik etki alanını geliştirir.

İkincisi; tamamen yasal zeminde yürütülen bu çalışmaların yaygınlaşması ve gelişmesi için yasal yayın organları, her türlü çalışma için, parti politikamızın en geniş çevrelere ulaştırılması için yaşamsal önem taşıyor. Demek ki, birinci çalışma alanımızda kalıcı ve süreklilik içinde mevzii kazanabilmemiz için, ikinci çalışma alanımızın, yasal yayın organlarımızın yaygın satım, dağıtım görevimiz belirleyici önem arz ediyor.

Basın Yayın Alanı

Yasal yayın organlarımız, sınıfın ve halkların farklı kesimlerine, partimizin politikalarını, belirli konulardaki görüşlerini, alternatif çözüm önerilerini, ilgili alanda en geniş yığınların anlayacağı bir içerikle yayın yapıyor. Bu olanaklarımızın daha da çeşitlendirilip geliştirilmesi önümüzde bir görev olarak duruyor.

Belirleyici olan, bu yayınları toplumun ilgili kesimlerinde dağıtımının örgütlenmesi ve takibinin gerçekleştirilmesidir. Bu alanda hiç bir zaman yeterlilik tespiti yapamayacağız. Her zaman eksikliklerimiz olduğunu tespit edeceğiz. Çünkü gelişen ve çalışan bir organizmada yayın organlarının yarattığı olumlu ve yaygın etkinin içinin doldurulması her zaman önümüze yeni görev ve hedefler çıkarmaktadır. Bu ihtiyaç ortadan kalktığı anda ilerleme durmuştur demektir. Dolayısıyla bu ihtiyacın sürekli artarak gelişmesi, çalışmanın süreklilik içinde gelişmesine işaret etmektedir. Bu da doğru yolda olduğumuzun işaretidir.

Yayınlarmızın, ilgili alanlarda okunmasının ve anlaşılmasının kolaylaştırılması için iki yönetime önem vermemiz gerekiyor. İlki; mümkün olan her okuyucu ile görüşerek, yazılar üzerine sohbet etmek. Diğeri; yerel dinamiklerin yayınların içeriğine haber, yorum, anı, söyleşi ile katkılarının sağlanması. Dolayısıyla işçiler ve emekçiler arasında okuma gruplarının, çalışma gruplarının

oluşturulması yerel dinamiklerimizin günlük görevleridir. Bu çalışma parti örgütlenmemizin kılcak damarlarını oluşturmaktadır. Bu denli önemlidir.

Diğer Çalışma Alanları

Yerel ve bölgesel dinamiklerimizin, buldukları alanlarda sendika, demokratik kuruluş, kitle örgütleri ve bileşeni olduğumuz meclis ve partilerde düzenli çalışma yürütmeleri ihmal edilmemesi gereken bir çalışmadır. Biz, komünistler olarak bu örgütlenmelerde, katkılarımızı, görüşlerimizi sunarken, somut yerel sorunlar ve genel politik konularda yığınların sorunlarına sahip çıkmalarının ve sokağa çıkmalarının koşullarını yaratma konusunda belirleyici katkı yapmak zorundayız.

Sendikaların niteliği ilk aşamada önemli değildir. Komünistler en geric sendikalarda dahi çalışırlar. Bu alanlarda işçileri bilgilendirmek, bilinçlendirmek ve sendikal çalışmayı etkileyip daha iyi örgütlemek için fabrika içi ünitelerde işçi grupları, fabrika çapında işe işçi komiteleri oluşturulması pratiği sonuç alıcı olmaktadır. Sendika içinde, nasıl ortak tavır alınacağı, sorunlar temelinde yetkinleşmenin sağlanabileceği bu oluşumlar son tahlilde işçilerin önce sendikal daha sonra da sınıf bilinçlerinin gelişmesine yol açar. Bu çalışmaların ilk aşamada amacı sendika şube ve temsilcilik organlarını “ele geçirmek” değildir. “Ele geçirme” kavramı yerine oturmayan bir kavramdır. Fakat tüm bu sürekli ve kalıcı çalışmaların sonucunda tabii ki sendika organlarına bunu yansımaları da olacaktır. Bu bir amaç değil çalışmaların doğal sonucu olarak irdelenmelidir. Değilse, işçiler arasındaki düzenli çalışma sadece sendika organlarında etkinin artırılması olarak tarif edilirse, çalışmalar bu amaçla kısıtlı kalır ve işçiler arasında yaratılabilecek örgütlenmenin gerçekleşmesini engeller. Fabrika ve diğer üretim alanlarında örnek bir kişilik olarak yoldaşlarımızın oynadığı rol çok önemlidir. Yoldaşlarımız, bu alanda politik görüşleri ne olursa olsun, kendi sorunlarının çözümünü konusunda herkesin baş vuracağı ve etrafında toplanacağı unsurlar olmak durumundadır. Öncü komünist işçi olmak bu niteliği ve özellikleri gerektirir.

Parti ve ortak siyasi platformlarda, dolayısıyla yerel meclislerde yoldaşlarımızın aktif katılımları bugüne kadar olduğu gibi ve hatta geliştirilerek sürdürülmelidir. Bu alanlarda özellikle farklı devrimci demokratik eğilimlerin ortak çalışmasının koşullarının yaratılmasına katkıda bulunulmalıdır. Burada söz konusu olan kısır ve sonuçsuz tartışmalara taraf olmak değil, kendi politikalarımız doğrultusunda somut sorun, konu ve gündemlerde ortak hareket etmenin koşullarının oluşturulmasıdır. Bu görevi yerine getirirken de, Kürt devrimci demokratik

Temmuz Darbesi ve Komünistlerin Görevleri...(2. sayfadan devam)

hareketi ile Türkiye devrimci demokratik hareketlerinin farklı güçlerinin ortak mücadelesinin geliştirilmesine somut katkıda bulunmaktadır. Değişik ortak platformların yerel ve genel sorunlar çerçevesinde bir araya getirilmesi çabası yerel anlamda sonuç alındığında genele de etki edecektir. Bu çalışmada ilerleme kaydetmek için yeteri kadar ortak konu mevcuttur. Yerel çalışmalarda gözümüzden hiç kaçırmamız gereken en önemli konu, siyasi farklılıklar temelinde oluşan tartışmalara boğulmadan, siyasi olarak farklı görüşlerde olan örgütsüz insanların etrafımızda toplanmasını sağlamaktır. Onlara siyasi görüşlerimizi zaman içinde aktararak sınıf bilinçlerini geliştirmeye hizmet etmektir. Dar siyasi çıkar peşinde koşmadan, ulaşabildiğimiz en geniş işçi ve emekçi yığınlarının bireylerini sınıf mücadelesine kazanmak görevini yerine getirmeliyiz.

Unutmayalım ki, devrimci kitle ayaklanmaları, iğneyle kuyu kazılarak yürütülen meşakkatli, kalıcı ve sürekli parti temel örgüt (hücre) çalışmalarının ve parti merkezi organlarının politik duruma müdahale konusunda göstereceği kararlı ve bir o kadar da isabetli politik kararlarının bileşkesi sonucu sınıf mücadelesi pratiğinde karşılığını bulmaktadır. Siyasi ve toplumsal bağlaşıklıklar da hem merkezi hem de yerel çalışmaların partinin stratejik politik hattı doğrultusunda yaşama geçirilmesi ile devrimci ayaklanmaların hazırlanmasında belirleyici rol oynar. Bu iki unsurun oluşması ise partimizin politik öncülük rolünü yerine getirme yeteneği ile sıkı sıkıya bağlıdır.

Darbe Koşullarında Parti Çalışması

Buraya kadar irdelediğimiz görevler, içinde bulunduğumuz yeni koşulları dikkate almamış gibi gözükse de öyle değildir. Demokratik kitle örgütlerinin, sendika ve devrimci demokratik partilerin yasaklanmadığı, ilerici yayın organlarının engellense dahi çözümler üreterek yayın yaşamını sürdürdüğü koşullarda bu çalışma yöntemi geçerliliğini korumaktadır.

Derin konspirasyon kurallarına uygun hareket ederek, yasal mecralarda yığınlar içinde yürütülecek çalışmalar en uygun gizlenme yöntemini de sağlamaktadır. Parti örgütleri ve yoldaşlarımız yeni koşullara uygun çalışma biçimine harfiyen uyarak ve komünist yaratıcılığın bütün yeteneklerini kullanarak bu görevin üstesinden gelmektedirler ve gelecektirler. Politika gizli yapılmaz, örgüt ise konspirasyon kuralları çerçevesinde korunmalı ve örgüt bağları ile yapılırsa düşmana karşı çözümlenemez olmalıdır. Yasal çalışmalar bu koşulların yaratılması ve düşmanın şaşırtılması için zengin olanaklar sunmaktadır.

Kendi kendini deşifre eden, doğrudan

örgüt bağı olmayan, bugüne kadar parti kurallarını öğrenme ve uygulama konusunda fazla veya hiç bir ilgi göstermeyen sempatan yoldaşlara tavsiyemiz, sosyal medya, toplanma ve buluşma yerleri, telefon, elektronik posta ve mesaj iletişimlerinde bugüne kadar alışkanlık haline getirdikleri ve tüm uyarılara karşın terk etmedikleri davranış biçimlerini ivedilik ile değiştirmeleridir. Bu yoldaşlarımız derhal legal mecralarda kendilerini konumlandırarak, göze batmadan çalışmalara katılarak, bilgiçlik taslamadan buldukları ortamlara uyum sağlayarak parti politikalarının uygulanması ve yaygınlaştırılmasına katkıda bulunabilirler.

Bozguncu Provokatör Unsurlar

Kendilerini yurt dışına atmış, orada yuvalanmış, kendi isimleri veya birden fazla sahte isimlerle klavye cambazlığı yapan iflah olmaz aymazlar, ülkede parti politikalarını yaygınlaştırma düsturu ile hareket eden kendileri deşifre olmuş sempatan yoldaşlarımıza daha fazla zarar vermemek için kendilerine gelmeli ve bu pratikten vaz geçmelidirler. Ülkedeki tüm sempatan çevremiz veya eski yoldaşlar hiç bir şekilde nereden yönlendirildikleri belli olmayan bu provokatörlerin oyununa gelmemelidir. Ülkede ağır baskı koşullarında yürütülen parti faaliyeti çok geniş ve farklı alanları kapsamaktadır. Tuzu kuru unsurların kendilerini tatmin amacıyla hesabını vermeyecekleri ağır zararların telafisi yoktur. Partimizin bu tür sapkınlarla bundan sonra kesin ve ilkeli tavır olacaktır.

Ülkedeki çevremiz de sadece sosyal medyadaki paylaşımlarını ve yazışmalarını veri olarak anti-parti faaliyetlere alet olmamalıdır. Ciddi örgüt faaliyeti içinde olan hiç bir komünist illegal faaliyet koşullarında kendini açık etmez. Bu gerçeği her zaman ve en başta dikkate almak zorundayız. "Eleştiri" adı altında isimler kullanarak adres gösterilerek yapılan tüm yayınlar şaibeli ve devlete ihbar niteliği taşımaktadır. Herhangi bir eleştiri ve düşüncesi olan anti-parti tavır içinde olmayan her arkadaş bulunduğu mecrada görüşlerini ve önerilerini dile getirebilir veya yazılı olarak iletebilir. Ancak hiç bir olumlu katkı sağlamadan "eleştirerek" kendilerini palazlandırma niyeti içinde olanların iyi niyetlerinden şüphelenmemek mümkün değildir.

Yurt Dışı Parti Çalışması

Yurt dışında kıstasımız, örgütlü faaliyete katılım ile ölçülmektedir. Gerek doğrudan parti örgütlerinde, gerekse de demokratik kitle örgütlerinde ve yasal yayınlar çerçevesinde yürütülen çalışmalara örgütlü olarak katılmayan veya süreç içinde bu çalışmalardan uzak duran unsurların parti çalışmalarının güçlendirilmesine hiç bir katkıları yoktur. Kendilerini TKP'li olarak

tanıtmak, dedikodu, gevezelik ve artistlik yapmak TKP'lilik ile bağdaşmadığı gibi partiye zarar verir. Bu zarar düşmanın partimize vermek istediği zarar kadar tehlikelidir ve TKP'lilik iddiası ile yapılması bir o kadar da acıdır. Gerekli zorunlu önlemler alınmadan bu tür davranışlara son verilmelidir. Bu saptamayı yaparken, yasal yayınlar ve ATILIM okuyucusu olarak parti politikalarımıza destek veren eski ve yeni yoldaşlarımızı kastetmediğimiz anlaşılmalıdır. Gerek yurt içi gerekse de yurt dışında tek kıstasımız ATILIM'a olan yaklaşım ve ATILIM'ın duyurduğu parti politikalarının yaygınlaştırılması, o temelde örgütlü faaliyet yürütme ve partimizin disiplin ve davranış kurallarına uymaktır. ATILIM, Merkez Organ olarak TKP Merkez Komitesi'nin görüş ve politikalarını savunur. Bu anlamda, görünür yüzümüz olarak ATILIM'ı ve ATILIM doğrultusunda çalışmayı kıstas olarak niteliyoruz. TKP'li olmanın en genel anlamıyla ilk kıstası budur.

Baskı dönemlerinde yurt dışı parti örgüt, birim ve yoldaşlarımızın ülkedeki ana parti yapısına yapmaları gereken dayanışma ve destek artan önem kazanmaktadır. Uluslararası dayanışmanın sağlanması, uluslararası basında ülkemiz ile ilgili çıkan haber ve analizlerin türkçeye ve kürtçeye çevrilerek ülkeye ulaştırılması, kardeş partiler arasında bilgilendirme faaliyetlerinin periyodik ve sürekli hale getirilmesi, ülke parti örgütleri ve merkezi parti organları ile maddi manevi dayanışmanın yükseltilmesi, partimizin Merkez Organı'nın Türkiyeli siyasi çevrelerde ve yasal yayın organlarının en geniş Türkiyeli işçi ve emekçilere ulaştırılması, Türkiyeli emekçilerin darbe iktidarına karşı duyarlılığının artırılması ve doğru bilgilendirilmesi, yaşanan ülkenin iktidar ve siyasi partilerinin doğru bilgilendirilmesi gibi çalışmalar bugün yeniden önem kazanmış durumdadır. Bu çalışmalar ise gerek demokratik gerekse siyasi platformlarda ancak örgütlü ve kolektif olarak başarıyla yaşama geçirilebilir.

Parti Dostu Siyasi Yığın Çalışması Ayağı

Partimiz bir kadro partisidir. Ancak deşifre olmamış kadrolar gerçek parti örgüt faaliyetlerini yürütebilirler. O anlamda legal parti, demokratik örgüt ve sendikalarda, partimizin politikası doğrultusunda yayın yapan yayın organlarında görev yapan, kendilerini parti politikalarına adanmış arkadaş ve yoldaşlarımıza sahip olmadıkları görevleri yakıştırmamız gerekmektedir. Bu arkadaşlarımız ancak parti politikalarının en geniş kitlelere ulaştırılması için buldukları alanlarda o alanlara uygun çalışmalarını yürütürler. Bunu yapmak için organik bir gizli bağa gerek yoktur. Parti merkez organımızı dikkatle okuyan ve inceleyen her komünist bu çerçevede hareket kabiliyetini sağlayabilir ve bulunduğu ortamda disiplinli ve kolektif bir iradeyle parti politikalarımızın

Temmuz Darbesi ve Komünistlerin Görevleri...(3. sayfadan devam)

yağınlaştırılmasını gerçekleştirebilir. Bu fedakarca ve görev sorumluluğu ile yapılan çok değerli bir çalışmadır, fakat kimilerinin irdelediği gibi parti örgüt çalışmasının tümü değildir. O anlamda, parti politikalarını destekleyen, eski yoldaş veya yeni yoldaşlarımızı yasal çalışma alanlarının tümünde parti politikalarımız doğrultusunda çalışmalarını hızlandırmaya davet ediyoruz. Yaptıkları çalışmaları, kendilerini riske atmayacak şekilde partimizin haberleşme adreslerine iletmeleri, kendileri ile gizli veya açık, dolaylı veya doğrudan, hissettirerek veya hissettirmeden parti bağlarının kurulmasını sağlayacaktır. Böyle bir ilişki, darbe koşullarının daha da ağırlaşma eğilimi gösterdiği önümüzdeki süreçlerde, derin gizlilik koşullarında örgütü riske atmadan parti çalışmalarının siyasi yığın ayağının sürekliliğini sağlamanın ve korumanın teminatı olacaktır.

Koşullar Sertleştiğinde Kiblemiz Neresi Olacak

Eskiden radyolarımız vardı, bugün partimizi kurumsal olarak bağlayan bir adet web internet sitemiz vardır. www.türkiyekomünistpartisi.org ve www.tkp-online.org adreslerinden ulaşılan bu resmi web sitemiz partimizin tek sitesidir. Yayınlanan tüm ATILIM'lara bu sayfadan ulaşmak mümkündür. Bunun dışında TKP Merkez Organı ATILIM adını taşıyan ve ATILIM yazılarını yayınlayan bir Facebook sayfamız mevcuttur. Onun dışında TKP'nin Sesi, Yol ve Amaç, TKP'lilerin Sesi, tkp.org.tr, tkp.org, kp.org.tr gibi sayfaların partimiz ile hiç bir bağlantısı yoktur.

Tek merkezi yayın organımız, TKP Merkez Organı ATILIM gazetesidir ve aylık yayınlanmaktadır. ATILIM yasal olarak yayınlanmadığından, ATILIM'daki kimi yazıları yasal yayınlarda alıntı olarak basan yayın organları parti çevremizin sahip çıkabileceği haftalık, on beş günlük ve aylık yasal yayın organlarıdır.

En derin baskı koşullarında, tüm örgüt bağları koptuğunda ATILIM ve partinin resmi web sitesi parti direktiflerinin anlaması gerekenlerin anlayacağı şekilde yansıtıldığı ve uymamız gereken tek yetkili organlardır.

Telefon, mesaj, sosyal medya üzerinden örgütsel konularda konuşma, haberleşme ve yazışma alışkanlıkları derhal tamamen terk edilmelidir. Partinin tek haberleşme yöntemi Komintern geleneğinin yerleşmiş konspiratif uygulamalarıdır.

Partimiz Bu Süreçten Güçlenerek Çıkacaktır

Darbe ve baskı koşulları on yıllardır TKP örgütlerinin ve kadrolarının karşı karşıya kaldığı durumlardır. Partimiz, burjuvazinin en sert ve acımasız hamlelerine muhatap

olmuş bir partidir. Başta Mustafa Suphi, Ethem Nejat ve diğer MK üyesi yoldaşları olmak üzere, kurucu kadrolarını bu savaşın daha başında, 1921 yılında katletmişlerdir. Mustafa Hayrullahoğlu 12 Eylül faşist diktatörlüğünün zindanlarında Merkez Komitemizin namusu olmuştur ve işkencede 1982 yılında katledilmiştir. Kendisini atomize olmuş bir partinin atomlarından biri olarak tarif eden MK üyemiz Kemal Tayfun Benol yoldaş partimizin likidasyonu kırarak yeniden ülke topraklarında kök salma mücadelesinde ön saflarda yer alan bir yoldaşımız olarak 2015 Ankara Katliamı'nda katledilmiştir. Avni Ece, Meryem Karakız, Nevzat Bulut, Barış Yıldırım, Mehmet Çakmak, Faruk Tuna, Fevzi Kuruçay, Talip Öztürk, Kemal Türker katledilen yüzlerce TKP kadrolarından sadece bazılarıdır. Yoldaşlarımız canlarını işçi sınıfının savaşımına adanmışlardır. Partimiz 12 Eylül faşist diktatörlüğünden çıkış koşullarında uluslararası emperyalist planın uzantısı olarak darmadağın edilerek tasfiye edilmek istenmiştir. Bütün saldırılara rağmen TKP yok edilememiştir. Bu savaşın deneylerinden sonuçlar çıkarmıştır.

Ülkemizde son on yıllarda Kürt halkının gelişen özgürlük ve ulusal kurtuluş hareketi sınıf mücadelesine yeni deneyler ve başarılar kazandırmıştır. Yüz yıllık sorunun çözümüne yönelik son isyan çok farklı bir direniş ve mücadele bilinci ile gelişmektedir. Onbinlerce savaştığı can vermiştir ve en belirleyici olan yan, halkın yığınsal desteğini almış, toplumun tüm dokularına nüfuz etmiştir. Bir yandan gerilla mücadelesi sürdürürken, Türkiye işçi sınıfının devrimci güçleri ile birleşik yasal bir Kongre Hareketi yaratılmış ve bu Kongre siyasi anlamda TBMM'ne kadar taşınmıştır. Türkiye'de sınıf mücadelesi artık Kürt ulusal sorununun çözümüne yönelik mücadeleden ayrı düşünülemez. Sınıf mücadelesinin belirleyici iki kanalı aynı hedefe yöneltilmeli ve aynı mecraya akmalıdır. Bu hedef de işçi sınıfı ve emekçi halkların iktidardır.

Dolayısıyla, Temmuz Darbesi koşullarında bir yanda ilmek ilmek örülen bir direnişin yolu döşenirken, diğer yanda mücadele bütün yöntemleri ile yükselerek sürüyor. İki kolu birleştiren birden fazla alan varken özellikle legal alanda siyasi mücadelenin ve yığın çalışmasının varlığı iki mecranın ortaklaşabileceği ve savaşımı birlikte yükseltecekleri bir alan olarak somut bir biçimde önümüzde duruyor.

Egemen sınıflar hiç bir zaman işçi sınıfı ve emekçilerin haklarına sahip çıkmalarına göz yummamışlardır. Bugün için gerek darbe girişiminde bulunanlar, gerekse de gerçek darbeyi gerçekleştirenler kesin olarak sınıfsal duruşları anlamında eşittirler. Yarın, bugün darbe gerçekleştirenler yine aralarında çatıştıklarında sınıfsal duruşlarında bir değişiklik olmayacaktır. Egemen sınıfların,

işbirlikçi tekeli burjuvazinin ve onların iktidardaki siyasi temsilcilerinin ve devleti oluşturan öğelerin araçsallaştırdığı iki konu dini hassasiyetlerin ve milliyetçi duyguların istismarıdır. Hedef; işçi sınıfı, emekçiler ve tüm yoksul halkların bir şekilde manipüle edilerek yanlarında durmalarını sağlamaktır. Sınıfsal çıkarlar buna el vermediğine göre din ve milliyet istismarı bu ortak paydayı oluşturmaktadır. Bu stratejinin panzehiri barış, demokrasi, özgürlük ve sosyalizmdir.

Türkiye'de egemen sınıflar, darbeciler, AKP-Saray İktidarı, İşbirlikçi Oligarşi... adını ne koyarsanız koyun tek karşıt muhalif gücü işçi ve emekçilerin gücüdür. Bu nesnel ve uzlaşmaz bir durumdur. Bizlerin görevi ise bu nesnellığı öznel bir güce dönüştürme becerisini pratikte gerçekleştirmektir. Darbe ve OHAL koşulları altında bu olanaksız değildir. Çünkü burjuvazi ve egemen güçler arasındaki çelişkilerin çatışma düzeyine yükselmesi, emperyalist merkezlerin bu çatışmada oynadığı belirleyici rol özünde devlet güçlerinin güçlülüğünün değil güçsüzlüğünün belirtileridir. Güç aldıkları tek yer ise aslında kendilerine ait olmayan yığın desteğidir. Bu dengeyi değiştirmek sınıf hareketinin önünde duran en önemli görevdir. Bunu da bir yandan yerel çalışmaların örülmesi ile, diğer yandan ise genel anlamda siyaset yapma yeteneğimizi geliştirmek, yeni yollar açmak ve politikaya müdahale etmekle sağlayabiliriz.

Partimizin bu stratejiyi yaşama geçirmek için çizdiği politik hat nettir. Önemli olan bu politik hattın pratikte gereğinin yerine getirilmesidir. Bu mümkündür ve partimizin stratejisinin örgütsel yönelimde karşılığı mevcuttur. Çok yaygın ve her alanda yürütülen partimizin politik etkisinin artırılmasına koşut örgütlenme çalışması aynı zamanda geçmiş savaşımardan ve parti tarihimizin deneylerinden yararlanılarak geliştirilmektedir. Bugün uygulanan örgütlenme stratejisini geçmiş yöntemler ile karşılaştırmak bizi yanıltır. Yasaklı bir partinin örgüt modelini merak etmek de, anlamak da gerekmez. Bırakın bu konuda burjuvazinin savaşı örgütleri kafa patlatsın. Bizim açımızdan belirleyici olan Marksist-Leninist bir kadro partisi olarak, Leninci parti ilkeleri temelinde örgütlenmesinin teminat altına alınmış olmasıdır. Sınıf savaşımının zorluklarını, gelgitlerini, devrimci mücadelenin engebelerini dikkate alarak politik hattımızı ve örgütlenme politikamızı sürekli mükemmelleştirmek darbe koşullarında partimizi güçlendirmenin ve politik müdahale yeteneğini artırmanın teminatıdır. Bu görev başarıldığında sınıfsal ve siyasal ittifaklar ile gerçek devrimci alternatifin yaratılması yolunda ciddi mesafe alınmış olunacaktır.

Komünistler ve Silahlı Kuvvetler

o Ali Oktay KAYA

Türkiye Komünist Partisi kuruluşundan beri tüm resmi belgelerinde Ordu ve Silahlı Kuvvetler üzerine değerlendirmelerini yapmış, farklı dönemlerde silahlı kuvvetler içinde yürütülen çalışmalar konusunda ayrıntıya girmeden bilgilendirmeler ve politikalar tespit etmiştir.

TKP'nin Silahlı Kuvvetler içindeki kimi kesimlere ayrımlı yaklaşması, ordunun tepesindeki, işbirlikçi tekelci sermaye ve ABD emperyalizmi ile bütünleşmiş üst rütbeli subay ve generaller ile, ordunun orta ve alt kademelerinde görev yapan subay, astsubay ve erler arasındaki çelişkilere dikkat çekmesi bilinen bir gerçektir. TKP bu bakış açısı doğrultusunda askeri lise ve harp okulları öğrencileri arasında ilgi ile takip edilen bir siyasi güç olagelmıştır.

Silahlı Kuvvetler bünyesinde en büyük sorun her zaman Kemalizm konusunda yaklaşım olmuştur. ABD ve NATO ile bütünleşmiş kesimlerin dışında kalan kesimler anti-emperyalist, ulusal bağımsızlıkçı ve yurtsever görüşlerin temsilciliğini yaparken, bu görüşleri çoğu zaman Kemalizm ile bağımlı savunur konumda olmuşlardır. Kemalist düşüncenin ulusal bağımsızlıkçı niteliği abartılarak, Mustafa Kemal'in emperyalizm ile uzlaşarak ve baştan itibaren emperyalizme bağımlı bir Türkiye Cumhuriyeti kurduğunu dikkate almamaktadırlar.

Silahlı Kuvvetler içinde belirli bir süre askerlik görevini yerine getiren nicelik olarak en büyük grubu oluşturan tabanı, yani erler, işçi sınıfı ve emekçi halkların çocuklarıdır. Erler arasında yapılacak çalışma sadece askerlik görevi dönemi ile sınırlandırılmaz. Bu gençler ile askerlikten önce ve sonra toplumsal alanın her alanında ilgilenilmek ve onları gençler arasında yapılan çalışmanın kendisi olarak değerlendirmek gerekmektedir. Askerlik sürecinde onlara yönelik ayrıca somut durumlarına ilişkin propaganda ve örgütlenme çalışması yapılması, toplum içinde halk çocuklarının burjuvazinin amaçları için ve emperyalizmin bekliliği için ölüme sürüklendiği, kendi halklarına karşı imha hareketlerinde kullanıldıkları ayrıca yürütülmelidir, bu doğru ve gereklidir.

Ordunun tepesi tekellerle iç içe geçmiştir. Generaller daha emekli olmadan hangi tekelin yönetim kurulunda görev alacaklarını bilmektedirler. Yolsuzluk, rüşvet ve asalaklık omuzu kalabalık generallerin yaşam tarzı olmuştur. Ordunun kendisi OYAK ile akersel sanayii kompleksleri ile, silah ithalat ve ihracatları tekellerini ellerinde bulunduran şirketlerle sarmal bir vaziyette Türkiye kapitalizminin temel öğelerinden birini oluşturmaktadırlar.

Temmuz Darbesinin Hatırlattıkları

15 Temmuz darbe girişimi ve ardından gerçekleştirilen asil darbe sürecinde yaşananlar Silahlı Kuvvetlere yönelik komünistlerin görüşlerinin ne kadar önemli olduğunun altını bir kez daha çizmiştir. Yeni bir durumla karşı karşıyayız. Türk Silahlı Kuvvetleri bölünmüştür. Veya yıllara dayanan bölünmüşlük daha da derinleşerek ve çeşitlenerek gelişmiştir. Özellikle ordunun vesayetinin ortadan kaldırılması tartışmaları ile cumhuriyetin kuruluşundan itibaren Türkiye Cumhuriyeti'nin ana iktidar gücü olan TSK, son sekiz yıl öncesine kadar içindeki çelişkilerin dışarıya yansımaları ve gruplaşmaların birbirlerini tasfiye etmelerini önleyebilmiştir. Çıkar birliği ve ülkenin her alanında nemalanma ortak paydalarını oluşturuyordu. TSK en güçlü otorite olarak kabul görüyor, siyasete karışmaz safatasına toplumu kandırarak inandırmış durumdaydı. Halbuki unutmamak lazım ki, akıllarına estikçe radyo, TV ve gazetelere çıkıp sivil hükümetleri tehdit eden, emperyalizmin maşası olarak darbeler yapan, sıkıyönetimler ilan eden, söz gelimi "hapşırıldığı zaman hükümetleri komaya sokan" bir etkiye sahipti. ABD ve NATO'nun Ortadoğu'da ve dünyadaki planları uyarınca TSK'yı yeniden dizayn etmesi, TSK'nın kozmik odalarına kadar girilip, muazzaf subayların, generallerin ve emekli genel kurmay başkanlarının tutuklanması ordu içerisinde o güne kadar çıkar temelinde sağlanan uzlaşmayı yerle bir etti. Kozmik odalara ise, ABD ve NATO izni olmadan girilebilmiş olması mümkün değildir. Bu operasyonda ise taşeron görevini AKP ve Fethullah çetesi birlikte yürütmüştür. Bugün, 15 Temmuz darbesinden sonra TC tarihinde ilk defa bir genel kurmay başkanının bakanlar kurulu toplantısına katılması da ayrıca değerlendirilmesi gereken bir olgudur. Askeri Liselerin kapatılması ile Silahlı Kuvvetler İmam Hatip Liseleri mezunlarının akın akın gireceği bir kurum haline gelecektir. Ancak ABD ve NATO etkisi dışında bir TSK bu düzen sürdükçe mümkün olmayacaktır. Kısacası, TSK içinde bir reorganizasyon ile yeniden yapılandırma süreci yaşanmaktadır. Bu yeniden yapılandırma Amerikancı, NATO'cu ve işbirlikçi tekelci burjuvazinin baskı ve savaş aygıtı olma niteliğini değiştirmeyecektir.

Şu gerçeği tekrar hatırlamak gerekir. Türk Silahlı Kuvvetlerinde kurmaylık mertebesine yükselen her subay o aşamadan itibaren ABD ve NATO'nun denetimine girmektedir. ABD'de eğitilirler, beyinleri yıkanır, Brüksel'de staj görürler ve sonra her sene tekrar ABD'de emperyalist politik doktrinlerdeki yeni gelişmelerden savaş tekniklerine kadar bilgilerini tazeleyecekleri derslerden geçer sağlık kontrollerini yaptırırlar. Bu retoriklere "emperyalizme biatin sürekliliği ve kalıcılığının

sağlanması" da diyebiliriz. Buna rağmen Türk Silahlı Kuvvetlerinin tepesinde her zaman farklı gruplaşmalar oluşmuştur. Emperyalizm ile ulusal çıkarlar arasında farklılıkları tespit eden kimi kurmaylar ve paşalar içten içe bu politikalara muhalif görüşler edinmişlerdir. Ancak, bu muhaliflik de Kemalizm sınırlarını aşmamış ve Kemalizm de emperyalizme bağımlılık demek olduğu için dönüp dolaşıp aynı noktaya gelmelerini sağlamıştır. Bu noktada temel belirleyici olan, Türk Silahlı Kuvvetlerinin, işçi sınıfının devleti parçalayıp kendi erkini kurmadığı koşullarda ABD ve NATO'ya bağımlılığın ve biatin ortadan kalkamayacağıdır.

"Peygamber Ocağı" olarak nitelenen Silahlı Kuvvetler başından itibaren dinsel gericilik ve irticanın kalesi olmuştur. Bu nitelemeyi ve onun derin anlamını görmezden gelerek "laik" bir silahlı kuvvetlerden bahsetmek aldanmış olmaktan başka hiç bir anlama gelmez. ABD ve NATO'nun Sovyetler Birliği'ne karşı "Yeşil Kuşak" projesinin bir gereği olarak yetmişli yıllarda yeniden revize edilen Türk Silahlı Kuvvetlerinin iç yapısı, 12 Eylül 1980 askeri faşist diktatörlüğü sürecinde dinsel gericiliğin ordu içinde ve toplumun genelinde yaygınlaşarak örgütlenmesinin yolunu döşemiştir. Fethullah Çetesinin orduda örgütlenmesinin güçlenmesi de, ülke çapında imam hatip okullarının mantar gibi bitmesinin de, her mahalleye camii yapılmasının ve imamların birer istihbaratçı olarak yetiştirilmesi de bu döneme rastlar. Özellikle devrimci demokratik güçler arasında yaygın olan TSK'nın laik olduğu düşüncesine karşılığı olmayan bir görüştür ve emperyalist güçler ile Kemalist işbirlikçilerinin birlikte kurguladıkları bir taktiktir. CHP kuruluşundan itibaren bu kurgunun önemli bir parçasıdır. 15 Temmuz sonrası AKP, CHP ve MHP'nin "Milli İrade" tablosu, yaratılmaya çalışılan bir proje değil, cumhuriyetin kuruluşundan beri var olan gerçek bir olgudur. Bu gerçeği görmeden ve özümsemeyen bu ülkede işçi sınıfının mücadelesinde doğru bir siyaset geliştirmek mümkün değildir.

"Her Türk Asker Doğar" sloganı tüm TSK birimlerinde her sabah ve akşam içtimalarında tekrarlanan, talimlerde toplu olarak atılan bir slogandır. Bu söylem içi boş bir söylem değildir. Bilinçlidir, milliyetçiliğin de ötesinde derin ırkçılık içerir. TSK, "Türk-İslam Sentezi" düşüncesinin silahlı bekçisidir.

Ellili ve altmışlı yıllarda "Komünizmle Mücadele Derneklerini" kuran da, "Batı Çalışma Grubu" adı altında sözde irticaya karşı laikliği savunanlar da, "Türk Ocaklarını" kurarak Türk milliyeti dışında bu topraklarda canı, kanı ve teri olan tüm milliyet ve dinsel kültürleri yok sayarak imha eden de aynı "Milli İrade" bileşimidir.

Komünistler ve Silahlı Kuvvetler...(5. sayfadan devam)

Komünistler, anti-emperyalist, anti-faşist Kemalist devrimci-demokratlar ile ittifaka karşı değildirler. TKP'nin tartışılan yeni program taslağı bu konuda çok açık ifadeler içermektedir. Fakat burada kastedilen kesimler şu anda Atatürkçülük ve Kemalizm adına Türkiye toplumunun siyasi, askeri ve sermaye alanında yer almış güç merkezleri değildir. Kemalizm'i hiç bir zaman yaşama geçirmediği içerikler ve hedefler içerisinde mütalaa eden devrimci-demokratik bir akımdan bahsediyor TKP.

En Önemli Sonuç

15 Temmuz Darbesi partimizin yıllardır savunduğu bir gerçeği gözler önüne sermiştir. Ordu bölünmeden, bir kısmı nötralize edilmeden bu ülkede devrimi gerçekleştirmek mümkün değildir. Bugün ordu bölünmüştür. Ancak bu parçalanmışlığın hiç bir öbeği Sosyalist Devrim yanlısı bir siyasi çizgi takip etmemektedir. Sınıf mücadelesinin başarısını belirleyecek olan ise tam da bu olgunun

gerçekleştirilebilmesidir. Partimize göre 15 Temmuz darbe girişimi ve onu takip eden karşı darbenin, Silahlı Kuvvetler içinde su yüzüne çıkan parçalanmanın doğru analiz edilmesi bu süreçten çıkarılacak en önemli sonuçlarından biri, belki de belirleyicisidir.

Bugün Türkiye'de kendisini devrimci ve sol blok içinde tarif eden parti, hareket, cephe ve yayın çevrelerini incelediğimizde, aralarında "komünist" nitelemesini kullananların bir kısmı dahil, devletin yıkılması ve parçalanması hedefini önlerine koymadıklarını tespit edebiliyoruz. Devrim'den, hatta Sosyalist Devrim'den bahsediyorlar ancak bunun devlette bir geçiş ile, sönümlenme ile olamayacağı gerçeğini geçiştiriyorlar. Yüreklerinde devrim ateşi yanan ve hatta komünizmi bir amaç olarak gören binlerce, on binlerce genç bu gerçeğin farkında değil.

Sosyalist Devrim zor ile gerçekleşecek

bir nitelik içermektedir. Burjuvazi ise buna müsaade etmemek için tüm olanaklarını ortaya koyacaktır. Silahlı Kuvvetler ise burjuvazinin baskı, güvenlik, savunma ve savaş aygıtı olarak burjuvazi tarafından işçi sınıfı ve diğer devrimci güçlere karşı duracak, devrimi ezmeye çalışacaktır. Bunu engellemenin tek yolu Silahlı Kuvvetlerin bölünmesi ve ezici çoğunluk gücünün devrimden yana tavır koymasının sağlanmasıdır.

15 Temmuz darbe süreci tüm devrimci güçlere bu gerçeği göstermiştir. Ancak hiç bir değerlendirmede bu konuya değinilmemesi ayrı bir soruna işaret etmektedir. Türkiye Komünist Partisi, tarihsel misyonunun ve öncülük rolünün gereği olarak bu meselenin kendi çalışmalarında çok önemli bir rol oynadığını ve tüm diğer devrimci güçlerin de bu konuda tavır belirlemeleri gereğinin altını çizmektedir

Leninizm'in Temelleri Üzerine (5) Sverdlov Üniversitesi'nde Verilen Konferanslar Nisan 1924 Y. V. STALİN

(Önceki sayıdan devam)

KÖYLÜ SORUNU

Bu konuda dört konuyu ele alacağız:

- Sorunun konuluğu;
- Burjuva-demokratik devrim sırasında köylülük;
- Proletar devrim sırasında köylülük;
- Sovyet iktidarının sağlamaştırılmasından sonra köylülük

1) Sorunun konuluğu;

Bazıları, Leninizmde temel olanın köylü sorunu olduğunu, köylülük sorununun; onun rolü, önemi sorununun Leninizmin çıkış noktasını oluşturduğunu sanıyorlar. Bu tamamen yanlıştır. Leninizmin baş sorunu, onun çıkış noktası köylülük sorunu değil, tam tersine proletarya diktatörlüğü sorunudur, onun hangi koşullarda ele geçirileceği, hangi koşullarda sağlamaştırılacağı sorunudur. Proletaryanın iktidar mücadelesinde müttefikleri sorunu olarak köylü sorunu, türev bir sorundur.

Ne var ki bunun böyle olması, proletarya devriminde ona düşen ciddi, yaşamsal derecedeki önemi bir nebze olsun bile azaltmaz. Rus Marksistlerinin safları arasında köylü sorununu ciddi bir şekilde incelemenin, tam da birinci devrimin (1905) arifesinde, Çarlığın devrilmesi ve proletaryanın hegemonyasının gerçekleştirilmesi sorunu tüm büyüklüğüyle Parti'nin önüne çıktığı ve

önümüzdeki burjuva devriminde proletaryanın müttefikleri sorununun canalıcı önemde bir sorun haline geldiği sırada başladığı bilinir. Rusya'da köylü sorununun, proletarya devrimi döneminde, proletarya diktatörlüğü sorununun; onun ele geçirilmesi ve korunması sorununun, önümüzdeki proletarya devriminde proletaryanın müttefikleri sorununa yol açtığı sırada daha güncel hale geldiği de bilinir. Bu anlaşılırdır da: Her kim ki iktidarı ele geçirmeye doğru ilerliyor ve buna hazırlanıyor, kendisinin gerçek müttefiklerinin kimler olduğu sorusuna ilgi göstermek zorundadır.

Bu anlamda köylü sorunu, proletarya diktatörlüğü genel sorununun bir parçası ve böyle bir sorun olarak da Leninizmin canalıcı önemdeki sorunlarından biridir.

İkinci Enternasyonal partilerinin köylü sorunu karşısındaki kayıtsız, hatta bazen doğrudan olumsuz tavırları, yalnızca Batı'daki

özgül gelişme koşullarıyla açıklanamaz. Bu herşeyden önce, bu partilerin proletarya diktatörlüğüne inanmamalarıyla, devrimden korkmalarıyla ve proletaryayı iktidara getirmeyi düşünmemeleriyle açıklanır. Ama her kim ki devrimden korkuyorsa, proletaryayı iktidara getirmeyi düşünmüyorsa, proletaryanın devrimdeki müttefikleri sorunuyla da ilgilenemez onun için müttefikler sorunu, kayıtsız kalınacak bir sorundur, güncel bir sorun değildir. İkinci Enternasyonal kahramanlarının köylü sorununda takındıkları alaycı tavır bir görgü kuralı, "gerçek" Marksizmin işareti sayılır. Gerçekte ise bunda Marksizmin zerresi bile yoktur, çünkü proletarya devriminin arifesinde köylü sorunu kadar önemli bir sorunda kayıtsızlık, proletarya diktatörlüğünü reddetmenin öteki yüzü, Marksizme doğrudan ihanetin kuşku götürmez bir belirtisidir.

Sorun şudur: Varlığının belirli koşullarından dolayı köylülükte var olan devrimci potansiyel tükenmiş midir, yoksa

Leninizm'in Temelleri Üzerine (5)...(6. sayfadan devam)

tükenmemiş midir, ve eğer tükenmemişse, bu potansiyelden proletarya devrimi için yararlanmaya, köylülüğü, onun sömürülen çoğunluğunu, Batı'daki burjuva devrimlerinde ve bugün halen olduğu gibi, burjuvazinin yedek gücü olmaktan çıkarıp, proletaryanın yedek gücü, onun müttefiki yapabilmek için gerekçeli bir umut var mıdır?

Leninizm, bu soruya olumlu yanıt verir, yani köylülüğün çoğunluğunun saflarında devrimci potansiyelin var olduğu görüşünü savunur ve bunlardan proletarya diktatörlüğünün çıkarları doğrultusunda yararlanılabileceği görüşündedir. Rusya'daki üç devrimin tarihi, Leninizmin bu doğrultudaki sonuçlarını tamamiyle doğrular.

Bundan şu pratik sonuç çıkar ki, köylülüğün emekçi kitleleri köleliğe ve sömürüye karşı mücadelelerinde, baskıdan ve sefaletten kurtulma uğrunda mücadelelerinde desteklenmek zorundadır. Bu elbette ki, proletaryanın her köylü hareketini desteklemek zorunda olduğu anlamına gelmez. Burada sözkonusu olan, köylülüğün; proletaryanın kurtuluş hareketini doğrudan ya da dolaylı olarak ilerleten, proletarya devriminin değerimine şu ya da bu şekilde su taşıyan ve köylülüğü işçi sınıfının yedek gücü ve müttefikine dönüştürmeye yardım eden hareketlerinin ya da mücadelelerinin desteklenmesidir.

2) Burjuva-demokratik devrim

sırasında köylülük;

Bu dönem, birinci Rus devriminden (1905) ikincisine (Şubat 1917) kadar ve o da dahil olmak üzere olan zaman dilimini kapsar. Bu dönemin karakteristik belirtisi, köylülüğün liberal burjuvazinin etkisinden kopması, köylülüğün Kadetlere sırt çevirmesi, yüzünü proletaryaya, Bolşevik Parti'ye doğru çevirmesidir. Bu dönemin tarihi, Kadetler (liberal burjuvazi) ile Bolşeviklerin (proletaryanın) köylülük uğrunda mücadelesinin tarihidir. Bu mücadelenin sonucu Duma dönemi tarafından tayin edildi, çünkü

dört Duma dönemi köylülük için uygulamalı bir ders oldu; bu ders, köylülüğe, Kadetler'in elinden ne toprak ne de özgürlük alamayacaklarını, Çar'ın tamamıyla büyük toprak sahiplerinden yana olduğunu, ama Kadetlerin ise Çar'ı desteklediklerini, yardımına güvenebilecekleri tek gücün kent işçileri, proletarya olduğunu apaçık gösterdi. Emperyalist savaş, köylülüğün burjuvaziye sırt çevirmesini, liberal burjuvazinin soyutlanışını tamamlayarak, Duma döneminin dersini sadece doğruladı; çünkü savaş yılları, Çardan ve burjuva müttefiklerinden barış elde etme umutlarının ne kadar boşuna, ne kadar aldatıcı olduğunu gösterdi. Duma döneminin uygulamalı dersleri olmaksızın proletaryanın hegemonyası imkânsız olurdu.

Burjuva-demokratik devrimde işçilerin ve köylülerin ittifakı işte böyle kuruldu. İşte Çarlığın devrilmesi için ortak mücadelede proletaryanın hegemonyası (önder rolü), 1917 yılının Şubat Devrimi'ne yol açan hegemonyası böyle kuruldu.

Batı'daki burjuva devrimleri (İngiltere, Fransa, Almanya, Avusturya), bilindiği gibi, başka bir yolu izledi. Orada devrimde hegemonya, zayıflığından ötürü bağımsız bir siyasi güç oluşturmayan ve oluşturamayacak da olan proletaryada değil, tam tersine liberal burjuvazideydi. Orada köylülük, feodal düzenden kurtuluşu, sayıca güçsüz ve örgütlenmemiş olan proletaryanın elinden değil, tam tersine burjuvazinin elinden elde etti. Orada köylülük liberal burjuvaziyle ortaklaşa, eski düzene karşı yürüdü. Orada köylülük, burjuvazinin bir yedek gücünü oluşturdu. Orada dolayısıyla devrim, burjuvazinin siyasi ağırlığının muazzam bir şekilde güçlenmesine yol açtı.

Rusya'da ise burjuva devrim tamamiyle taban tabana zıt sonuçlar verdi. Rusya'da devrim, bir siyasi güç olarak burjuvazinin güçlenmesine değil, tam tersine zayıflamasına, onun siyasi yedek güçlerinin artmasına değil, tam tersine, onun temel gücünün yitirilmesine, köylülüğün yitirilmesine yol açtı. Rusya'daki burjuva devrim, liberal burjuvaziye değil, tam tersine, çevresinde milyonlarca köylü kitlelerini birleştiren devrimci proletaryayı ön plana çıkardı.

Diğer şeylerin yanısıra, Rusya'daki burjuva devriminin nispeten kısa bir zaman süresinde proletarya devrimine doğru gelişmesi olgusu da bundan ileri gelir. Proletaryanın hegemonyası, proletarya diktatörlüğünün embriyonu ve ona geçiş aşamasıydı.

Rus devrimindeki bu kendine özgü görüngü, Batı'daki burjuva devrimlerinin tarihinde örneği olmayan bu görüngü nasıl açıklanır? Bu kendine özgü nereden gelir?

Bu, Rusya'daki burjuva devriminin, Batı'da

olduğundan daha gelişmiş sınıf mücadelesi koşulları altında gelişmesiyle açıklanır; Rus proletaryasının bu dönemde halihazırda bağımsız bir siyasi güce dönüşmüş olmasıyla, oysa proletaryanın devrimci ruhdan korkan liberal burjuvazinin, devrimci ruhdan her türlü izini bile yitirmesiyle (özellikle 1905 yılının derslerinden sonra) ve artık Çar'la ve büyük toprak sahipleriyle devrime karşı, işçilere ve köylülere karşı bir ittifak rotası tutmasıyla açıklanır.

Rus burjuva devriminin kendine özgü olduğunu belirleyen şu hususlar göz önünde bulundurulmalıdır:

a) Devrimin arifesinde, Rus sanayiinin eşi görülmemiş ölçüde yoğunlaşması. Örneğin, Rusya'da bütün işçilerin %54'ünün, 500'den fazla işçi çalıştıran işletmelerde çalıştığı, oysa Kuzey Amerika gibi gelişmiş bir ülkede bütün işçilerin ancak %33'ünün bu tip işletmelerde çalıştığı bilinir. Bolşevik Partisi gibi devrimci bir partinin varlığı ile birlikte tek başına bu durumun bile, Rusya işçi sınıfını ülkenin siyasi hayatında muazzam bir güç haline getirdiğini ayrıca tanıtmaya gerek yoktur.

b) İşletmelerdeki sömürünün korkunç biçimleri ile Çar'ın ücretli katillerinin dayanılmaz polis rejiminin birleşmesi; bu durum, işçilerin her ciddi grevini oldukça önemli bir siyasi eyleme dönüştürüp, işçi sınıfını çelikleştirip, sonuna kadar devrimci bir güç haline getiriyordu.

c) 1905 Devriminden sonra Çarlığa uşaklığa ve doğrudan karşıdevrime dönüşen Rus burjuvazisinin siyasi gevşekliği; bu olgu yalnızca Rus burjuva/isini Çarlığın kollarına atan Rusya proletaryasının devrimci ruhuyla değil, ayrıca aynı zamanda bu burjuvazinin hükümet ihalelerine doğrudan bağımlılığı ile de açıklanır.

d) Köylerde serflikin, en iğrenç, en dayanılmaz biçimlerinin kalıntılarının varlığı, bunların büyük toprak sahiplerinin sınırsız iktidarıyla tamamlanması; bu durum, köylülüğün devrimin kollarına itti.

e) Canlı olan her şeyi boğan ve keyfi yönetimiyle kapitalist ve büyük toprak sahibi tarafından ezilmeyi daha da katmerleştiren Çarlık; bu durum, işçilerin ve köylülerin mücadelesini bir tek devrimci sel içinde birleştirdi.

f) Rusya'nın siyasi yaşamının tüm bu çelişkilerini derin bir devrimci bunalım içine akıtan ve devrime muazzam bir vuruş gücü kazandıran emperyalist savaş.

Bu koşullar altında köylülük kime yönelebilirdi? Büyük toprak sahiplerinin sınırsız iktidarına karşı, Çar'ın keyfi yönetimine

Leninizm'in Temelleri Üzerine (5)...(7. sayfadan devam)

karşı, kendi ekonomisini yıkan mahvedici savaşa karşı kimden destek arayacaktı? Liberal burjuvaziden mi? Ama dört Duma'nın dördünün de uzun yıllar süren deneyimlerinin gösterdiği gibi, o bir düşmandı. Sosyal-Devrimcilerden mi? Sosyal-Devrimciler elbette Kadetlerden "daha iyi"lerdi, ve programları "biraz uygun"du, neredeyse köylü programıydı; ama Sosyal-Devrimciler yalnızca köylülere dayanmayı düşündüklerine ve düşmanın güçlerini ilk planda aldığı yer olan kentte zayıf olduklarına göre, onlar ne verebilirdi? Ne kırdan ne kentte, hiçbir şeyin önünde gerilemeyecek olan, Çar'a ve büyük toprak sahiplerine karşı en ön safta cesaretle mücadele edecek olan, köylülüğün kendini kölelikten, toprağa susamışlıktan, baskıdan ve savaştan kurtarmasına yardım edecek olan o yeni güç neredeydi? Rusya'da hiç böyle bir güç var mıydı? Evet, vardı. Bu, daha 1905 yılında gücünü sonuna kadar savaşa yeteneğini, cesaretini ve devrimci ruhunu göstermiş olan Rus proletaryasıydı.

Her halükârda, onun gibi bir başka güç daha yoktu, ve başka hiçbir yerde de bulunamazdı.

İşte bu nedenle köylülük, Kadetlere sırt çevirip yüzünü Sosyal-Devrimcilere döndürdükten hemen sonra Rus proletaryası gibi cesur bir devrim önderinin önderliğine tabi kılmanın zorunluluğunu kavradı.

Rus burjuva devriminin kendine özgü niteliğini tayin eden hususlar bunlardır.

3) Proleter devrim sırasında köylülük;

Bu dönem, Şubat Devrimi'nden (1917) Ekim Devrimi'ne (1917) kadar olan zaman dilimini kapsar. Bu dönem nispeten kısadır, toplam sekiz ay; ama bu sekiz ay, kitlelerin siyasi aydınlanması ve devrimci eğitimi bakımından, normal anayasal gelişmenin onlarca yılına rahatlıkla eşit tutulabilir; çünkü bu sekiz ay, sekiz devrim ayıydı. Bu dönemin

karakteristik özelliği, köylülüğün daha da devrimcileşmesi, Sosyal-Devrimcilerden hayal kırıklığına uğraması, köylülüğün Sosyal-Devrimcilere sırt çevirmesi, köylülüğün, ülkeyi barışa götürebilecek biricik, sonuna kadar devrimci güç olarak proletaryanın etrafında doğrudan birleşmeye doğru yeni bir dönüş yapmasıdır. Bu dönemin tarihçesi, Sosyal-Devrimcilerin (kü-çük-burjuva demokrasisinin) ve Bolşeviklerin (proletarya demokrasisinin) köylülük uğruna, köylülüğün çoğunluğunun kazanılması uğruna mücadelesinin tarihçesidir. Bu mücadelenin yazgısını koalisyon dönemi, Kerenski dönemi, Sosyal-Devrimcilerin ve Menşeviklerin, büyük toprak sahiplerinin topraklarına elkonulmasını reddetmeleri, Sosyal-Devrimcilerin ve Menşeviklerin savaşın sürdürülmesi uğrundaki mücadeleleri, cephedeki Haziran saldırısı, askerlere ölüm cezası, Kornilov isyanı belirledi.

Daha önceki dönemde, devrimin ana sorunu, Çar'ın ve büyük toprak sahiplerinin iktidarının devrilmesi iken, şimdi, Şubat Devrimi'nden sonraki dönemde, Çar'ın artık olmadığı ve sonu gelmek bilmeyen savaşın ülke ekonomisini baştan aşağı sarstığı ve köylülüğü tamamen mahvettiği dönemde, savaşın tasfiyesi sorunu devrimin ana sorunu haline gelmişti. Ağırılık merkezi, besbelli ki, salt iç sorunlardan ana soruna, savaş sorununa kaymıştı. "Savaşa son!", "Savaştan çıkmalı!" tükenmiş ülkenin ve herşeyden önce köylülüğün genel haykırışı bu idi.

Ama savaştan çıkmak için, Geçici Hükümet'i devirmek, burjuvazinin iktidarını devirmek, Sosyal-Devrimcilerin ve Menşeviklerin iktidarını devirmek gerekiyordu; çünkü savaşı "muzaffer son"a kadar uzatmak isteyen onlar, ve yalnızca onlardı. Pratikte, savaştan çıkmak için burjuvaziyi devirmekten başka bir çıkış yolu yoktu.

Bu, yeni bir devrimdi, bir proletarya devrimiydi; çünkü devrim, emperyalist

burjuvazinin en uç sol fraksiyonunu, Sosyal-Devrimcilerin ve Menşeviklerin partisini iktidardan süpürüp atıyor, yeni bir iktidarı, proletarya iktidarını, Sovyetler iktidarını yaratıyor; devrimci proletaryanın partisini, Bolşeviklerin partisini, emperyalist savaşa karşı ve demokratik barış için mücadelenin devrimci partisini iktidara getiriyordu. Köylülüğün çoğunluğu, işçilerin barış uğruna, Sovyet iktidarı uğruna mücadelesini destekledi.

Köylülük için başka bir çıkış yolu yoktu. Başka bir çıkış yolu olamazdı da.

Böylece Kerenski dönemi, köylülüğün emekçi kitleleri için muazzam bir pratik ders oldu; çünkü Kerenski dönemi, Sosyal-Devrimcilerin ve Menşeviklerin iktidarı altında ülkenin asla savaştan çıkamayacağını, köylülerin ne toprak ne de özgürlük yüzü görebileceklerini, Sosyal-Devrimcileri ve Menşevikleri Kadetlerden ayıran tek şeyin bunların tatlı dilleri ve yalancı vaatleri olduğunu, gerçekte ise aynı emperyalist, Kadetçi politikayı izlediklerini, ülkeyi çıkmazdan kurtaracak olan tek gücün ancak Sovyetlerin iktidarı olabileceğini açıkça gösterdi. Savaşın daha da uzatılması sadece bu dersin doğruluğunu onaylıyor, devrime ivme kazandırıyor ve köylü ve asker kitlelerinin milyonlarını proletarya devrimi etrafında doğrudan birleştiriyordu. Sosyal-Devrimcilerin ve Menşeviklerin soyutlanması çürütülemez bir olgu haline geldi. Koalisyon döneminin pratik dersi olmaksızın proletarya diktatörlüğü imkânsız olurdu.

Burjuva devriminin proleter devrime geçmesi sürecini kolaylaştıran koşullar işte bunlardı.

Rusya'da proletarya diktatörlüğü böyle ortaya çıktı.

4) Sovyet iktidarının

sağlamlaştırılmasından sonra köylülük;

Daha önceleri, devrimin birinci döneminde, Çarlığın devrilmesi, ve daha sonra, Şubat Devrimi'nden sonra, herşeyden önce, burjuvaziyi devirerek emperyalist savaştan çıkma esas hedef olmasına karşılık, şimdi, içsavaşın tasfiyesinden ve Sovyet iktidarının sağlamlaştırılmasından sonra, iktisadi inşanın sorunları ön plana çıktı. Millileştirilmiş sanayii güçlendirmek ve geliştirmek; bu amaçla sanayii ve köylü ekonomisini devletçe düzenlenen ticaretle birbirine bağlamak; teslimat yükümlülüğünün yerine aynı vergiyi geçirmek ve sonra da aynı vergiyi giderek azaltarak sanayi ürünlerinin köylü iktisadının ürünleriyle değişimine ulaşmak; ticareti canlandırmak ve köylülüğün geniş kitlelerini çekerek kooperatifleri geliştirmek sosyalist ekonominin temeh-lerinin kurulması yolunda iktisadi inşanın ivedi görevlerini Lenin böyle çiziordu.

Leninizm'in Temelleri Üzerine (5)...(8. sayfadan devam)

Bu görevin, Rusya gibi bir köylü ülkesinin gücünü aşabileceği söyleniyor. Hatta bazı kuşkucular, bunun düpedüz ütopyik olduğunu, gerçekleştirilemez olduğunu, çünkü köylülüğün köylülük olduğunu, küçük üreticilerden oluştuğunu ve bu yüzden de sosyalist üretimin temelini örgütlenmesine çekilemeyeceğini söylüyorlar.

Ama kuşkucular yanılıyorlar, çünkü verili durumda tayin edici öneme sahip belli hususları hesaba katmıyorlar. Bu hususlardan en önemlilerini inceleyelim.

Birincisi: Sovyetler Birliği'nin köylülüğü, Batı'nın köylülüğüyle karıştırılmamalıdır. Üç devrimin okulundan geçmiş ve proletarya ile birlikte ve başında proletarya olmak üzere Çar'a ve burjuva iktidarına karşı mücadele etmiş bir köylülük, toprağı ve barışı proleter devrimin elinden elde etmiş olan ve bundan dolayı da proletaryanın yedek gücü haline gelmiş bir köylülük böyle bir köylülük, burjuva devrimi sırasında liberal burjuvazinin önderliği altında mücadele etmiş olan, toprağı bu burjuvazi sayesinde elde etmiş ve bundan dolayı da burjuvazinin bir yedek gücü haline gelmiş olan bir köylülükten mecburen farklı olmak zorundadır. Kanıtlamaya gerek yoktur ki, proletarya ile siyasi dostluğa ve siyasi işbirliğine yüksek değer vermeyi öğrenen ve özgürlüğünü bu dostluğa ve bu işbirliğine borçlu olan Sovyet köylülüğü, proletarya ile iktisadi işbirliğine özellikle elverişli olmak zorundadır.

Engels şöyle diyordu: **"Siyasi iktidarın sosyalist parti tarafından ele geçirilmesi, pek uzak olmayan bir geleceğin meselesi haline gelmiştir. Ama siyasi iktidarı ele geçirmek için bu Partinin önce kentten kırlara geçmesi, kırdaki bir güç haline gelmesi gerekiyor."** (Bkz. Engels, "Köylü Sorunu", 1922 baskısı.) O bunu geçen yüzyılın doksanlı yıllarında, Batı'nın köylülüğüyle ilgili olarak yazıyordu. Üç devrim sürecinde bu alanda muazzam bir çalışma yapmış olan Rus komünistlerinin, kırdaki, Batı'daki yoldaşlarımızın hayallerinden bile geçirmedikleri bir nüfuz kazanmakta ve bir üs oluşturmakta şimdiden başarı sağladıklarını tanıtlamanın gereği var mı? Bu durumun, Rusya'da işçi sınıfı ile köylülük arasındaki iktisadi işbirliğini örgütlemeyi temelden kolaylaştırmak zorunda olduğu nasıl yadsınabilir?

Kuşkucular, küçük köylülerden daima, sosyalist inşa ile bağdaşmayan bir etken olarak söz ediyorlar. Oysa Engels'in, Batı'nın küçük köylüleri hakkında söylediklerini bir dinleyelim:

"Ve biz kesinlikle küçük köylüden yanayız; onun yazgısını daha katlanılabilir kılmak, eğer akli yatmışsa kooperatife geçişini kolaylaştırmak, ve hatta, eğer

akli henüz yatmamışsa, meseleyi enine boyuna düşünmek için parseli üzerinde uzun bir düşünme zamanı bırakmak için, elden gelen izin verilebilir herşeyi yapacağız. Biz bunu yalnızca, kendi başına çalışan küçük köylüyü dolaylı olarak kendimizden saydığımızdan değil, ayrıca aynı zamanda doğrudan parti çıkarları için de yapıyoruz. Proletarya içine gerçekten düşmekten kurtarabileceğimiz, henüz köylü olarak kazanabileceğimiz köylülerin sayısı ne kadar büyük olursa, toplumsal dönüşüm de o kadar hızlı ve kolay olacaktır. Bu dönüşüm için, kapitalist üretimin her yerde en son sonuçlarına kadar gelişmesine, son küçük zanaatçının, son küçük köylünün, kapitalist büyük işletmenin kurbanları durumuna düşmelerine dek beklemeye zorlanmak, bize hiçbir yarar sağlamaz. Bu amaçla köylülerin çıkarları doğrultusunda kamusal kaynaklardan yapılacak maddi özveriler, kapitalist ekonomi açısından sadece sokağa atılmış para olarak görülebilir, ama yine de bu paralar mükemmel bir yatırımdır, çünkü genel toplumsal yeniden örgütlenme harcamalarında belki on kez daha büyük bir pay tasarruf ederler. Dolayısıyla, bu anlamda köylülere karşı oldukça liberal davranabiliriz." (Aynı kaynak.)

Engels, Batı'nın köylülüğünü kastederek bunları söylüyordu. Ama Engels'in söylediklerinin, proletarya diktatörlüğü ülkesinde olduğu kadar hiçbir yerde bu kadar kolayca ve bu kadar tam olarak gerçekleştirilemeyeceği açık değil midir? "Dolaylı olarak kendimizden saydığımız kendi başına çalışan küçük köylülerin" bizim tarafımıza geçişini sağlamak, bunun için zorunlu "maddi özverileri" yapmak ve bunun için gerekli "köylülere karşı oldukça liberal tavır" pratiğe koymanın, ancak Sovyetler Birliği'nde derhal ve tamamen mümkün olduğu, köylüler yararına bu ve benzeri önlemlerin Rusya'da daha bugünden uygulandığı açık değil midir? Bu durumun da, Sovyet ülkesinde iktisadi inşayı kolaylaştıracağı ve ilerleteceği nasıl yadsınabilir?

İkincisi: Rusya'daki tarım, Batı'nın tarımı ile karıştırılmamalıdır. Orada tarımın gelişmesi, kapitalizmin her zamanki çizgisini izler, bir uçta büyük çiftlikler ve özel kapitalist latifundiyalarla, öteki uçta yoksulluk, sefalet ve ücret köleliği üzere köylülüğün derin bir farklılaşması koşullarında olur. Dolayısıyla orada çökme ve çürüme tamamıyla doğaldır. Rusya'da ise başkadır. Bizde tarımın gelişmesi, bu yolu izleyemez; sadece Sovyetler iktidarının varlığı ve en önemli üretim aletlerinin ve araçlarının millileştirilmiş olması bile böyle bir gelişmeye izin vermez. Rusya'da tarımın gelişmesi başka bir yoldan yürümek zorundadır; milyonlarca küçük ve orta köylünün kooperatiflerde birleşmesi

yolunu, kırdaki, devletin tanıdığı tercihi kredilerle desteklenen kitlesel kooperatiflerin gelişmesi yolunu izlemek zorundadır. Lenin, kooperatifçilik üzerine yazılarında, bizde tarımın gelişmesinin yeni bir yoldan yürümek zorunda olduğuna; köylülerin çoğunluğunun kooperatifler aracılığıyla sosyalist inşaya çekilmesi yolunu, ilkönce sürüm alanında ve daha sonra tarımsal ürünlerin üretimi alanında da giderek kolektivism ilkelerinin tarımın içine işlemesi yolunu izlemek zorunda olduğuna isabetle işaret etmiştir.

Bu bakımdan tarım kooperatiflerinin faaliyetiyle bağlantı içinde kırdaki gözlemlenen bazı yeni görünüşler son derece ilginçtir. Tüm-Rusya Tarım Kooperatifleri Birliği içinde, tarımın tek tek dalları için, keten, patates, yağ vb. üretimi için büyük geleceği olan yeni büyük örgütler ortaya çıkmıştır. Bunlar arasında örneğin Keten Merkezi, köylü keten yetiştiricilerini tüm bir ağla kucaklamaktadır. Keten Merkezi köylülere tohum ve üretim araçları sağlamakta, sonra bu köylülerden ürettikleri tüm keteni satın almakta ve bunu toptan pazara sürmektedir; köylülere kazançtan pay sağlamakta ve böylece köylü iktisadını Tüm Rusya Tarım Kooperatifleri Birliği aracılığıyla devlet sanayiine bağlamaktadır. Böyle bir üretim örgütü biçimini nasıl adlandırmak? Bence bu, tarım alanındaki büyük çaplı devlet sosyalizmi üretiminin, evdeki çalışma sistemidir. Burada, devlet sosyalist üretimin evde çalışma sisteminden söz ederken kapitalist düzende, örneğin tekstil sanayiinde hammaddeleri ve aletleri kapitalistten alan ve tüm ürünlerini kapitaliste teslim eden ev işçilerinin, pratikte evde çalışan yarı-ücretli işçiler durumunda oldukları, evde çalıştırma sistemiyle analoji kurmaktayım. Bu, tarımın gelişmesinin bizde izlemesi gereken yolu gösteren birçok belirtiden biridir. Tarımın diğer kollarında buna benzer belirtileri burada anmanın gereği yoktur.

Kanıtlamaya gerek yoktur ki, köylülüğün muazzam çoğunluğu, bu yeni gelişme yolunda istekle ilerleyecek ve özel kapitalist latifundiyalar ve ücretli kölelik yolunu, sefalet ve yıkım yolunu reddedecektir.

Tarımımızın gelişme yolları hakkında Lenin şöyle diyor:

"Tüm büyük çaplı üretim araçları üzerinde devletin tasarrufu yetkisi, devlet iktidarının proletaryanın ellerinde olması, bu proletaryanın milyonlarca küçük ve küçücük köylülerle ittifakı, bu proletaryanın köylülük karşısındaki yönetici konumunun güvenlik altına alınmış olması vs. tüm bunlar, daha önce küçümseyerek bezirgânlık olarak gördüğümüz ve şimdi, NEP düzeninde bazı bakımlardan öyle görmekte haklı olduğumuz kooperatiflerden, sadece kooperatiflerden

Leninizm'in Temelleri Üzerine (5)...(9. sayfadan devam)

hareket ederek, tam bir sosyalist toplumu kurmak için gerekli olan herşey değil mi? Bu, henüz sosyalist bir toplumun kuruluşu değildir, ama bu kuruluş için gerekli ve yeterli olan herşeydir." (Bkz. Lenin, Seçme Eserler, C. 9, s. 437.)

Daha sonra Lenin, proletarya diktatörlüğü altında "nüfusu örgütlemenin yeni ilkesi" olarak kooperatiflerin ve yeni "toplumsal düzenin" mali ve diğer bakımlardan desteklenmesi zorunluluğundan şöyle söz eder: "**Her toplumsal düzen, ancak belirli sınıf tarafından mali olarak desteklenirse ortaya çıkar. 'Özgür' kapitalizmin**

doğuşunun malolduğu yüzlerce ve yüzlerce milyon rubleyi anımsatmak gereksiz. Şimdi kavramak ve kavradığımızı eyleme dönüştürmek zorundayız ki, bugün olağanüstü ölçüde desteklemek zorunda olduğumuz toplumsal düzen, kooperatif düzenidir. Ama onu kelimenin gerçek anlamında desteklemek zorundayız, yani bu destekten herhangi bir kooperatifsel ticareti anlamak yetersizdir, bu destekten, gerçek halk kitlelerinin gerçekten katıldığı kooperatifsel ticaretin desteklenmesini anlamak zorundayız." (Aynı kaynak, s. 438.)

Bütün bu olgular neyi kanıtlamaktadır?

Kuşkucuların yanıldıklarını.

Emekçi köylü kitlelerini proletaryanın yedek gücü olarak görmekle Leninizmin haklı olduğunu.

İktidardaki proletaryanın, sanayi ile tarımı birleştirmek, sosyalist inşayı geliştirmek ve proletarya diktatörlüğüne, o olmaksızın sosyalist iktisada geçmenin mümkün olmadığı vazgeçilmez temeli yaratmak için bu yedek güçten yararlanabileceğini ve yararlanmak zorunda olduğunu.

Türkiye Komünist Partisi Program Taslağı (1)

Türkiye Komünist Partisi'nin yeni Program taslağı Ocak 2014 tarihinden beri tartışılıyor ve katkılar sonucu geliştiriliyor. Son taslak halini bu sayımızda bölümler halinde yayınlamaya

başlıyoruz. Her sayıda yayınlanan bölümler için notlarınızı alabilirsiniz. Ancak tüm bölümler yayımlandıktan sonra notlarınızı, görüş, eleştiri ve katkılarınızı bütünsellik içinde tkp.bilgi@googlemail.com adresine yazılı olarak yollayabilirsiniz.

Parti örgütleri ve yoldaşlarımız arasında bu taslak parti çalışmasının önemli bir alanı olarak örgütlü olarak tartışılıp ele alınıyor. Taslağı ATILIM'da yayınlamaktaki amacımız örgütlü çalışma içinde bulunmayan, TKP'nin gerekliliğini savunan ancak arayış içinde olan, TKP'yi savunan ancak ideolojik ve politik olarak kimi değişik duruşları olan, farklı devrimci, sosyalist, hatta devrimci-demokratik örgütlenmeler içinde bulunan, eski parti üyesi olup da bugün bazı konularda farklı yaklaşımları olan, partimizde daha önce yönetici görevlerde bulunmuş olup bugün dünyaya farklı pencerelerden bakan dostlarımızın da katkı ve görüşlerini almaktır. Bu görüşler bir eleştiri niteliğinde de, bugünkü durdukları yerin gerekçelendirilmesi biçiminde de olabilir. Kuşkusuz ki burada kastettiğimiz dostlarımız geçmişte yapılan tüm çalışmalarını bir daha tekrarlanmaması gereken bir hata olarak gören ve sınıf savaşımına sırtını dönen, anti-komünist pozisyonları savunan unsurlar değildir. Devrimci hareketin şu ya da bu yerinde mücadelesini sürdüren, ancak

Marksizm-Leninizm'e, geçmiş ve bugünkü pratiğimize eleştirel olarak yaklaşan ancak geçmişini de karalamayan, sahip çıkan dostlarımızdan bahsediyoruz. Parti tarihimizi bir bütünsellik içinde ele aldığımızda bugün ve bundan sonraki savaş dönemleri için tüm bu görüşleri değerlendirme gereksinimi duyuyoruz.

Program sürekli geliştirilecek bir belgedir. Bu taslak bağlandıktan sonra da gelişecektir. Bugün için amacımız tüm bu tartışmalara ve örgütlü çalışmamıza yön verecek, teorik, ideolojik, politik, programatik temeli güçlendirmektir. Bu tartışma aynı zamanda Türkiye ve Kürdistan'ın devrimci ve sosyalist güçleri arasında var olan görüş farklılıklarının dostane bir temelde tartışılmasına katkı sağlamakta, ülkenin, bölgenin ve dünyanın sorunlarına ortak bir yaklaşım geliştirmek açısından hizmet etmektedir.

TKP'nin yeni programını tüm bu görüşleri de alarak son halini vereceğiz. Türkiye işçi sınıfının politik örgütü TKP'nin programı tüm bu çevrelerin, birikimlerin ve deneylerin ışığında değerlendirilerek son halini alacak, tüzüksel organlarda son hali karar altına alınacak, onaylanacaktır. Böylece sınıfın partisinin programı alışlagelmişin dışında devrimci mücadelenin içindeki çeşitli kişi ve çevrelerin de katkısıyla şekillenmiş olacaktır. Onaylanacak olan TKP Programı tüm yoldaşlarımız için bağlayıcı olacaktır.

TKP Merkez Organı ATILIM Redaksiyonu

I. GEREKÇE

GÜNEŞLİ BİR TÜRKİYE VE DÜNYA MANİFESTOSU

Dünya uçurumun kenarında. İnsan emeği en "modern" biçimlerde sömürülüyor. Milyarlarca insan açlık ve yoksulluk sınırında yaşıyor. Sömürgeleştirilmiş ülkelerde salgın

hastalıklar kol geziyor. Bu "modern" çağda, başta ABD olmak üzere dünyanın "en ileri" ülkelerinde okuma yazma oranı geriliyor. ABD'de, AB'de, Doğu Avrupa ve Pasifik'te mutlu bir azınlık lüks ve ihtişam içinde yaşarken, dünyanın bütün nimetlerinden faydalanırken, aynı ülkelerin ve bölgelerin içinde milyarlarca insan, sömürüyle, işsizlikle, açlıkla, yoklukla, salgın hastalıklarla, eğitimsizlikle mücadele ediyor. Patronlar, para babaları servetlerine servet katarken, dünyada saate üç yüz çocuk açlıktan ölüyor, dünyada her gün yirmi dört bin kişi açlıktan ölüyor, Afrika'da senede yedi milyon kişi açlıktan ölüyor.

Dünyanın en zengin yeraltı değerli maden kaynaklarına sahip olan Afrika kıtası bilinçli olarak geri bırakılıyor. Halklar kölelik düzeni koşullarında yaşıyor. Uzak Doğu'da, Asya'da, Orta ve Latin Amerika'da sefalet ve yoksulluk diz boyu. Örnek olarak, Almanya'da, ABD'de, Fransa, İngiltere, Rusya ve Türkiye'de milyonlarca emekçi yoksulluk sınırının altında yaşıyor, sokaklar evsizler-barksızlar ile dolu, emperyalist kapitalist metropollerde aş evleri kuruluyor.

Belirleyici olan insanların gelecek korkusu ile yaşamalarıdır. Kendilerinin, çocuklarının, torunlarının gelecekleri konusunda hiç bir güvence hissetmemeleridir. Milyarlarca insan bir anlamda gelecek güvencesinden yoksun "günlük" yaşıyor.

Sermaye sınıfı, kapitalistler, varlıklarını sürdürmek için halkları, emekçileri sömürdükleri yetmiyormuş gibi, dünyanın her yerinde savaş ocaklarını körüklüyorlar. Bu sayede bir yandan, askersel teknoloji ve sanayiye geliştirip kazançlarına kazanç katıyorlar, diğer yandan ise dünyanın değişik bölgelerinde imtiyaz ve etkinliklerini artırıyorlar. Savaşlar sürecinde milyonlarca insanın ölmesi, şehirlerin evlerin yerle bir olması, travmalar oluşması onları zerre kadar

TKP Program Taslağı...(10. sayfadan devam)

etkilemiyor.

Bütün bu sebeplerden dolayı Kapitalizm barbarlıktır. İnsan onuruna karşı, emeğe karşı bir düzendir. Bunu sürdürmek ancak dini ve milliyetçi motiflerle, insanları, halkları, emekçileri uyutarak, bölerek, birbirine düşürerek mümkün oluyor. Buna bir DUR demek gerekiyor.

Toplumların tarihi, sınıf mücadeleleri tarihidir. İnsanlığın, ezilen halkların, sömürülen emekçilerin, işçi sınıfının geleceği Komünist Toplum Düzenindedir. İnsanın insanı sömürmediği, doğaya sahip çıktığı, savaşların olmadığı, insanların kendi ihtiyaçları temelinde çalışıp mutlu olarak yaşadıkları Güneşli Bir Dünya'nın adı Komünizm'dir.

Kapitalist sömürü düzenine son verecek ve Sosyalist Toplum Düzenini oradan da Komünist Toplum Düzenine yürütmesine olanak sağlayacak tek güç işçi sınıfıdır. Zincirlerinden başka kaybedecek hiç bir şeyi olmayan, ama aynı zamanda dünyada insanlık için gerekli olan tüm değerlerin yaratıcısı olan, böyle olduğu halde iş gücünü kapitalistlere satmak zorunda kalan tek sınıf işçi sınıfıdır. Dünya'da emek-sermaye çelişkisi çözülmeyen hiç bir toplumsal sorunun kökten ve kalıcı çözümü mümkün değildir. Evet, bugünden yapılacak işler vardır, elde edilebilecek kazanımlar vardır, ancak bu kazanımları kalıcı hale getirmenin ve yepyeni toplumsal koşullarda sürekliliğini sağlamanın tek yolu toplumun çoğunluğunun, işçi sınıfının ve tüm emekçilerin kendi öz iktidarlarıdır.

O zaman, yaratılan artı değer, kazanç olarak bir avuç kapitalistin cebine ve kursağına girmeyecek. Tüm toplum emeğin, üretimin, hizmetlerin nimetlerinden eşit bir şekilde yararlanacak. İşsizlik bir toplumsal sorun olarak ortadan kalkacak, çalışma hakkı, sosyal hak ve güvenceler, eğitim, sağlık, kısacası insanca yaşam hakkı toplumun en doğal hakkı olacak. Savaşların, ölümlerin, açlığın, yoksulluğun, işsizliğin maddi temelleri ortadan kalkacak.

İnsanlığın ulaşabileceği en modern ve en adil toplum düzeni olarak Komünizm'i kurmak bugün dünden daha da önemle hedeflenmesi gereken bir amaçtır. Türkiye Komünist Partisi, kendi mücadele alanı olan Türkiye'de, bu onurlu uluslararası mücadelenin öncü politik gücüdür. Tüm dünyada işçi sınıfı ve ülkelerin Komünist Partileri ile uluslararası dayanışma içinde bu mücadelesini sürdürmektedir. Uluslararası sermaye sınıfı, burjuvazi, milyarların sömürülmesi, yoksullaşması ve ölmesine karşın, milyonların, milyarların insanca bir düzenine şükusuz ki razı olmayacaktır. Buldukları ülkeleri ve dünyayı kendi amaçları doğrultusunda yönetmeyi sürdürmeyi isteyecektir. Ülkemizdeki işbirlikçi oligarşi de bunun için

direnecektir. Komünistleri kötülecek, bizlere karşı direnecek, bizi yok etmeye çalışacaktır. Bugün yaptığı da bundan başka bir şey değildir. Bu nedenle bizim mücadelemiz de zorlu bir mücadeledir ama kesinlikle başarıya ulaşacaktır.

Sömürenlerin değil sömürülen ve ezilenlerin, savaş çıkartkanlarının değil barıştan yana olan ezici çoğunluğun zaferi hayal değildir. Güneşli bir Türkiye ve Güneşli bir Dünya mümkündür. Kötüler değil Haklılar kazanacaktır !

II. GİRİŞ

Türkiye Komünist Partisi, Türkiye'nin en eski partisidir. Kemalistlerin henüz İngiliz emperyalistleri ile uzlaşmasından önce Anadolu'da başlatılan Ulusal Kurtuluş Savaşı'nın ateşleri içinde ve Rusya'da Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin etkileri altında, 10 Eylül 1920 yılında kuruldu.

Türkiye Komünist Partisi'nin kurucuları, ilk Genel Başkanı Mustafa Suphi, ilk Genel Sekreteri Ethem Nejat ve Merkez Komitesi üyesi toplam on beş yoldaşımız, 28-29 Ocak 1921 gecesi, 23 Nisan 1920'de yeni kurulan ilk Meclis ve Mustafa Kemal ile görüşmek için Ankara'ya giderken, Kemalist burjuvazinin cellatları tarafından Karadeniz'in derin sularında boğularak katledildiler.

Mustafa Suphi önderliğindeki Türkiye Komünist Partisi, Kafkasya'da Türkiyeli komünistlerden oluşturulan Kızıl Alaylar ile emperyalist, işgalci güçlere karşı yürütülen Ulusal Kurtuluş Savaşına katılmaya geliyorlardı. Kızıl Alaylar, Yeşil Ordu birlikleri ve bölgelerde oluşturulan Komünist Birlikler ile cephelede yer alacaklar idi.

Türkiye Komünist Partisi, Türkiye burjuvazisinin İngiliz emperyalizmi ile uzlaşmasını engellemek, Ulusal Kurtuluş Savaşını, Toplumsal Kurtuluş Savaşına yükseltme amacını güdüyordu. İşbirlikçi Kemalist burjuvazinin amacı ise, TKP'nin bu politikasını boşa çıkarmak idi. Mustafa Suphi, Ethem Nejat ve yoldaşlarımızın katli de, Kızıl Alayların Anadolu topraklarına girişinin önlenmesi de, Türkiye Komünist Partisi'nin 12 Eylül 1922'de yasaklanması da bu amaca hizmet eder.

Türkiye Komünist Partisi üzerindeki resmi yasak 1922 yılından beri süregelmektedir. Türkiye Komünist Partisi burjuvaziden yasallık dilenmemektedir. Türkiye Komünist Partisi bu yasağı fiilen kıracak ve bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da işçi sınıfımızın ve emekçi halklarımızın nezdindeki meşruiyetine dayanmayı temel alacaktır.

Türkiye Komünist Partisi'nin tarihi, cesaret, yiğitlik ve kahramanlık tarihidir. Partimiz, Mustafa Suphilerden başlamak üzere daha

sonraki derin gizlilik koşullarında, baskı, saldırı ve tutuklama ortamlarında, yüksek komünist idealler ve onun taşıyıcısı olan partimizin katledilen, tutuklanan, insanlık dışı işkencelerden geçen, sürgünler yaşayan yoldaşlarının, kahramanca mücadele eden ve düşen yoldaşlarımızın omuzlarında yükselmiştir.

1982 yılında, faşist diktatörlüğün sorgu odalarında, sır vermeden canını veren, komünist onuru ayakta tutan, Merkez Komite üyemiz Deniz yoldaşımız (Mustafa Asım Hayrullahoğlu), 10 Ekim 2015 Ankara Katliamı'nda can veren Merkez Komite üyemiz Kadri Erol yoldaşımız (Kemal Tayfun Benol) Partimizin onurlarıdır. 1950'li, 70'li ve 80'li yıllarda tabutluklarda direnen, işkencehanelerde ve mücadeleler içinde, sokaklarda, alanlarda katledilen yoldaşlarımız Türkiye Komünist Partisi'nin onurudur.

Bu Program, Türkiye Komünist Partisi'nin beşinci programıdır. Birinci Program; 1920 yılında partimizin kuruluşunda kabul edilen programdır. Birinci Program, Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin etkileri altında ve Ulusal Kurtuluş Savaşı koşullarının programıdır. İkinci Program; 1926 yılında, partimiz yasaklandıktan sonra, yeni koşullara uygun olarak, temelde önüne emperyalizm ile işbirliği yapan Kemalist CHP iktidarına karşı mücadeleyi ele alan programdır. Üçüncü Program; 1974 yılında yayınlanmış, partimizin Bilen yoldaş önderliğinde gerçekleştirdiği 1973 Atılımı'nın eseridir. Ülkede yükselen sınıf savaşımının ve uluslararası alanda keskinleşen sınıf çatışmasının gereklerine göre hazırlanmıştır. Dördüncü Program; 1983 yılında, askersel faşist diktatörlük ve partimize yönelik operasyonlar döneminde kabul edilmiştir, faşist diktatörlüğe karşı mücadele programı olarak bağışlanmıştır.

Parti tarihimizin kimi dönemlerinde, belge ve politikalarında Kemalizmin, reformizmin ve sağa kaymanın etkileri görülmektedir. Bu etkiler, Mustafa Suphi ve yoldaşlarının katlinden sonra, Şefik Hüsnü çizgisinin Kemalist politikalarından kaynaklanmaktadır. Aynı çizginin bir ifadesi olan Dr.Hikmet Kıvılcımlı ve Mihri Belli'nin etkilerine 1973 Atılımında İ.Bilen yoldaş önderliğinde son verilmiştir. İ.Bilen yoldaşın, 1983 yılında ölümünden sonra partimizi likidasyona dek sürükleyen Haydar Kutlu (Nabi Yağcı) yönetimindeki Merkez Komite, bu eğilimleri tekrar güçlendirmeye çalışmıştır.

Partimizin tarihi olumlu ve olumsuz yanlarıyla, ideolojik, politik ve örgütsel alanda bir bütündür. En ağır ihanetler de, en şanlı kahramanlık örnekleri de Parti tarihimizin bize bıraktığı bir mirastır. Parti tarihinde rol üstlenmiş her birey bu tarihin bir parçasıdır, yok sayılamaz. Parti tarihindeki tüm inişler çıkışlar, provokasyon ve likidasyonlar bir

TKP Program Taslağı...(11. sayfadan devam)

gerçektir. Bu olgular var olduğu için geçmişte ve günümüzde Parti tarihinin farklı dönemlerinde, her defasında “tekrar ayağa kalkmak”, “yeniden örgütlenmek”, “dağılan örgütleri tekrar oluşturmak”, “likidasyona son vermek” olgularından söz etmek durumunda kalınmıştır ve kalınmaktadır. Kimi dönemlerde Kemalist çizginin partimizdeki etkinliği, dahili olgular kadar Komintern ve SSCB, dolayısıyla SBKP dış politikası gibi olgular ışığında da ele alınmalıdır. Sovyetler Birliği’nde sosyalizmin kuruculuğu ve sınıf düşmanı emperyalizm ile uluslararası alanda yürütülen keskin sınıf mücadelesi, Türkiye’nin, jeopolitik konumu temelinde ele alındığında Türkiye’de işçi sınıfının politik mücadelesinin gelişmesinin aleyhinde kimi sonuçların gerçekleşmesine de sebep olmuştur. Kuşkusuz ki işçi sınıfının mücadelesinde genelin çıkarları özelin çıkarlarının üstündedir, onun için bu tespitimizi genelleştiremeyiz. Ancak, bazı dönemlerde parti yönetimlerinin gerekli görüş ve müdahaleleri gerçekleştirememeleri ve bunun sonucunda oluşan ideolojik, politik ve örgütsel hasar ve kayıplar parti tarihimiz açısından yaşanmış bir gerçekliktir. Partimizin bundan sonraki dönemde yürüteceği tarih çalışması parti tarihimizden gerekli ders ve deneyleri çıkarmamız açısından önem arz etmektedir. Partimizin tarih çalışması, komünizme inancı kalmamış, burjuva ideolojisinin etkisinde olan unsurların değil, ancak ve ancak Partimizin, yani komünizme ve partili mücadeleye inancını koruyan ve tarihi bu doğrultuda bir mücadele silahı olarak gören inançlı kadroların işi olmalıdır. Tarih çalışması sınıfsal ve partili bir çalışmadır, tarafsız olamaz.

1990’larda gerek Partimizde, gerekse dünyada yaşanan örgütsel ve politik likidasyon, esas olarak, daha önceleri başlamış olan ideolojik revizyon sürecinin pratikteki doğal sonucudur. Her likidasyon,

özü ve başlangıcı itibarıyla ideolojiktir; ve yaşamış olduğumuz likidasyondan çıkmanın yolu da Marksist Leninist bir ideolojik hattı güçlendirmekten geçer. Söz konusu olan Marksist Leninist ideolojinin yenilgisi veya aşılması değil, ideolojinin revizyonunun ve deformasyonunun aşılması, Marksist Leninist teorinin, onun ilkelerine, sınıfsal ve devrimci özüne sadık kalarak, çağımızdaki yenilikleri kapsayacak şekilde geliştirilmesidir.

Bu çerçevede, Partimizin likidasyonuna son veren bugünkü Merkez Komitesi ve kadroları, ilkesel olarak tüm Kemalist, liberal ve reformist eğilimlere kapıyı kapatmıştır. Parti Yönetimimiz, Mustafa Suphi’lerin, Ethem Nejat’ların, Nazım Hikmet’lerin, Reşat Fuad’ların, Yakup Demir’lerin, Aram Pehlivan’ların, İsmail Bilen’lerin, Deniz yoldaşların, Tayfun Benol’ların, Bolşevik, Kominternci, Leninci hattının temsilcisidirler.

Türkiye Komünist Partisi, Beşinci Programı ile eline güçlü bir silah almıştır. Bu Program doğrultusunda geliştirilmiş politikalar ile donanmış parti örgüt ve kadrolarımız, ülkemizdeki burjuva iktidarına devrimci yoldan son vererek, işçi sınıfının ve sömürülen tüm emekçi halkların iktidarını kurma yeteneğine sahiptir.

Türkiye Komünist Partisi’nin programının genel çerçevesini ve temel ilkelerini, Karl Marks ve Friedrich Engels tarafından hazırlanan, ilk defa 21 Şubat 1848 yılında yayınlanan “Komünist Parti Manifestosu” oluşturmaktadır. Bu çerçeve, V.İ.Lenin tarafından, özellikle Parti teorisi, Proletarya Diktatörlüğü ve Emperyalizm Teorisi ile geliştirilen etmenler ile tamamlanmıştır. İşçi sınıfının Marksçı-Leninci teorisi, dünyada bilim özelliği taşıyan tek dünya görüşüdür. İşçi sınıfının dünya görüşü, tüm sosyal ve

fen bilimlerinin bir sentezi olarak, doğadaki olgu ve dinamiklerin toplumsal yaşamdaki etkileri ve izdüşümleri temel alınarak geliştirilmiştir. Marksist Felsefe, Marksizmin Ekonomik Politigi ve Bilimsel Komünizm kuramları, işçi sınıfının dünya görüşünün, biliminin, bileşen temel öğeleridir. Biz bu dünya görüşünü Marksizm-Leninizm olarak veya İşçi Sınıfının Bilimsel Dünya Görüşü olarak nitelendiriyoruz.

Karl Marks ve Friedrich Engels, Komünist Partisi Manifestosunda, “... bugüne kadarki toplumların tarihi, sınıf savaşımının tarihidir ...” der. Bugün için de geçerli olan bu tespit, sınıf savaşımında proletaryanın, burjuvazinin iktidarını yıkana ve artı-değer sömürüsünü ortadan kaldırıra dek emek-sermaye çelişkinin toplumların temel çelişkisi olduğunun ifadesidir. Bu çelişkiyi ortadan kaldırmak, sömürüye son vermek için komünistlerin görevi bu bilinci işçi sınıfına taşımak, sınıf savaşımını yükseltmek, devrimin ordusunu hazırlamak ve burjuvazinin iktidarını yıkmaktır.

Karl Marks, 11. Tez olarak da bilinen, 1845 yılında Feuerbach Üzerine Tezler adlı kısa notlardan oluşan özgün el yazısı eserinin son tezi olan onbirinci tezinde “Filozoflar dünyayı sadece yorumlamışlardır, asıl olan onu değiştirmektir” der. (Marx-Engels Werke / Tüm Eserler / Almanca, 3.cilt, Sayfa 533, Dietz Verlag, Berlin 1969). Türkiye Komünist Partisi, günümüz koşullarında, uluslararası ve ülkedeki durumu analiz ederek, enternasyonal bir mücadele olan, proletaryanın politik mücadelesine, kendi sorumluluğu alanındaki coğrafyada yapacağı katkıları bu Program ile belirlemiştir.

(Bir dahaki sayıda devam edecek)

Oligarşik Dikta Tehlike Saçıyor...(1. sayfadan devam)

MHP-CHP ortaklığı ile KHK’larla yürürlüğe koydukları tüm yasadışı uygulamaları anayasal hale getirme amacındalar. Bu nedenle, KHK’lerin içerdiği hukuk dışı uygulamalara karşı tepki vermek, boyun eğmemek, işçi sınıfı ve emekçi halkların muhalefetini örgütlemek güncel bir olanak ve görevdir. Tamamen işlevsiz hale getirilen TBMM’nde temsil edilen devrimci demokratik bir kitle partisi olan HDP’nin güçlendirilerek, etrafında ve içinde kenetlenerek yasal siyaset zeminde meşru savunma hakkımızı kullanmalıyız. Oligarşik Dikta’nın her türlü gayri meşru saldırılarına karşı aynı düzlemde meşru savunma ve haklarımızı geliştirme mücadelemiz de artık devrimci güçlere dayatılmıştır. Oligarşik Dikta’nın saldırıları karşısında geri çekilmek, ikircimli davranmak devrimci güçlerin yöntemi değildir. Geri çekilmek Oligarşik Dikta’nın daha da

kurumsallaşmasını ve yerleşmesini kabullenmek demektir. Suriye’nin işgaline, Kürt halkının imhasına, işçi sınıfının grev ve direniş hakkının daha da kısıtlanmasına karşı bugün mücadele etmeyeceğiz de ne zaman edeceğiz. Bir basın açıklamasının dahi yasaklandığı toplumsal koşullarda geri çekilmek, teslimiyet ve ölüm demektir.

Keskin sloganlar, Marksist-Leninist terminolojinin içeriğinden kopararak tekrarı, süslü tarifler değil, Marksizm-Leninizm’in kızıl bayrağı altında, onun ulusal ve uluslararası deneyleri ışığında mücadeleyi yükseltmek, güncel istemler temelinde yığınları bilgilendirmek ve bilinçlendirmek, insanlık suçu işleyenleri cezalandırmak, yığınlara moral, güç ve mücadele azmi aşılamak, devrimci bir ayaklanmanın koşullarını hazırlamak, komünistlerin vaz

geçilmez görevleridir.

Orak Çekiç ve yıldızlı kızıl bayrağımızın, oportünistlerin, revizyonistlerin, dönekerlerin, icazetlilerin, uzlaşmacıların, ürkeklerin, hainlerin, ajan-provokatörlerin, düşman ile işbirlikçilerin elinde kalmaması için, devrimcilik ve komünist olma ile sahte devrimcilik ve sahte komünist olmanın arasındaki ayrımı ortaya koymak için, devrimci güçler arasındaki kıstasları netleştirmek için, devrim için, sosyalizm için savaşmak isteyenleri Türkiye Komünist Partisi’nde safları sıklaştırmaya ve tüm dost devrimci örgütleri Devrim Cephesi’ni oluşturmaya, ortak mücadeleyi yükseltmeye çağırıyoruz.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi
15 Temmuz 2016